

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXXV. ÉVFOLYAM

KÖNYVTÁR

6. SZÁM

1990. JÚNIUS

ÁRA: 3 FORINT

Tisztelt Előfizetőink!
Kedves Olvasók!

Mint arról az alakuló kongresszusról szóló cikkünkben beszámolunk, a szövetség létrejöttével júliustól kezdve lapunk neve is megváltozik. A kongresszusi küldöttek úgy döntöttek, hogy a jövőben a **Postás Dolgozó**

Postai és Hírközlési Dolgozók Lapja

címmel jelenjen meg.

Ugyancsak ezen időponttól a lapot saját kiadásban és új szerkezeti, szerkesztési módon kívánjuk előállítani. Emellett szeretnénk, ha az újszerűség nemcsak a küllemben, hanem a tartalomban is megmutatkozna.

Reméljük, új-régi lapunkat továbbra is támogatják témajavasataikkal, ötleteikkel — és előfizetésükkel.

Szerkesztőség

Megalakult a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége

Az ágazati szakszervezetek kongresszusai után 1990. június 16-án, szombaton megtartotta alakuló ülését a szövetségi kongresszus is.

A szövetségben részt venni kívánó szakszervezetek azzal a céllal gyűltek össze, hogy megalkossák azt a szövetséget, amely hatékonyabban képviseli majd érdekeiket a munkaadókkal szemben — mondta megnyitóbeszédében **Egyed Ernőné** levezető elnök.

A kongresszus elfogadta a tervezett napirendi pontokat, majd meghallgatta **Szépe Lőrinc** szóbeli kiegészítőjét. Az előadó elmondta, hogy az alapszabály-tervezet készítése során a Postai Dolgozók Szakszervezetének javaslatát írásban csatolták a tervezethez, a többi ágazati szakszervezet javaslatát viszont megpróbálták beépíteni. A tervezetet azóta már közösen megvitatták, néhol javították is, így a kongresszusnak már csak a módosított javaslatot kellett megvitatnia, illetve elfogadnia a végleges alapszabályt.

Az előkészületek után a kongresszus paragrafusról paragrafusra haladva vitatta és szavazta meg az alapszabálytervezetet. A munka során csak néha keletkezett komolyabb vita. Ilyen volt, amikor a szervezet nevééről kellett döntenie. Hosszas, sokáig meddő vita, több tanácsalanság után azonban sikerült megoldani a problémát. Az történt ugyanis, hogy a két javasolt név közül egyik sem kapta meg a szükséges többséget. Szerencsére az egyik küldött egy új, frappáns nevet javasolt, amit általános megkönnyebbülésre szinte mindenki azonnal elfogadott. A létrejövő szövetség így a **Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége** nevet kapta.

Vita alakult ki abban a kérdésben is, hogy a létrejövő szövetségnek legyen-e főtitkára és titkára, vagy csak elnöke. Egyed Ernőné szenvedélyes hangú hozzászólásában arra kért választ, hogy kik, mikor és miért döntöttek úgy, hogy a szövetségnek ne legyen titkára, és hogy kikérték-e ebben a kérdésben a tagság véleményét, vagyis foglalkoztak-e a kérdéssel alapszervi szinten.

Szépe Lőrinc válaszként elmondta, hogy a részletkérdésekkel csak az elmúlt 3-4 héten foglalkoztak. A határozottan feltett kérdésre azonban nem válaszolt. Ez a kongresszus egyetlen küldöttének — még a kérdést feltevőnek — sem tűnt fel, türelmesen hallgatták a hosszúra nyúló okfejtéseket. A kongresszus végül úgy döntött, hogy a szövetségnek csak elnöke lesz. A továbbiakban a szövetség lapjának nevééről döntött a kongresszus. Az eddigi név — a Postás Dolgozó — helyett három másik nevet javasoltak (Hírnök, Hírvívó, Hírhozó). A probléma csupán az volt, hogy az egyik nevet már használja egy másik lap, a másik kettő közül egyik sem kapta meg a szükséges számú szavazatot. Az elnöklő **Hazai Gábor** ekkor közölte a kongresszussal, hogy az ügyrendi szabályok szerint nincs lehetőség arra, hogy bárki is újabb nevet javasoljon, majd ő állt elő javaslatlalt. A kongresszus elfogadta javaslatát, és a hosszú, nehézkes, de a küldötteket kielégítő **Postai és Hírközlési Dolgozók Lapja** név mellett döntött.

A régi szakszervezeti vagyon nagy részét kivevő ingatlanok kérdésében a küldöttek úgy döntöttek, hogy a Postások Szakszervezetének tulajdonát eszmeileg osztják szét a szakszervezetek között. Ez azt jelenti, hogy a telekkönyvi bejegyzésnél a Postások Szakszervezetének, mint jogelődnek a nevet módosítják a jogutód szövetség nevére, ugyanakkor az egyes tagszakszervezeteknek, mint tulajdonosoknak a tulajdoni arányát magánokiratban állapítják meg, melyet minden tulajdonos aláír majd.

Ezek után az események hirtelen felgyorsultak, a küldöttek gyors egymásutánban fogadták el az eredeti, illetve a módosított paragrafusokat, és végül magát az egész alapszabályt is. A szövetség létrejöttéhez azonban arra volt szükség, hogy a létrehozó szakszervezetek teljes konszenzussal döntsének a kérdésben. A tagszakszervezeti szavazás eredményeként 17 tagszakszervezet igen szavazattal és 3 tartózkodásával végül is elfogadták az alapszabályt, és így létrejött a szövetség.

Mivel egy valamirevaló szövetségnek működőképes programra is szüksége van, ezért a kongresszus a továbbiakban ezzel a kérdéssel foglalkozott. Az előterjesztett hosszú távú programot a tagszakszervezetek azzal a módosítással fogadták el, hogy szükséges egy rövid távú, könnyebben ellenőrizhető program készítése is.

Benke Gézáné felszólalásában arra hívta fel a figyelmet, hogy a szakszervezet nyugdíjasközlőinek között sokan szörnyű körülmények között élnek, és a nyugdíjas szakszervezeti vezetőségi tagokat sokszor elfelejtik meghívni a vezetőségi ülésekre. Mint mondta, jelenleg egyenesen tragédia, ha valaki nyugdíjas. „Ha arra van mód, hogy 70 000 forintos fizetéseket osszanak a vezetők között, akkor annak is meg kell találni a módját, hogy a nyugdíjasokat rendszeresen segítsék, és ne csak a végső búcsúztatásra szánt három szál szegfűt kapják meg. A kongresszus küldöttei egyetértettek abban, hogy jobban kell segíteni a nyugdíjasokat, és meg kell tenni mindent a rendszeres támogatás létrejöttéért.

A kongresszus döntött személyi kérdésekben is. Titkos szavazással választották meg a szövetség és a gazdasági ellenőrző bizottság elnökét. A jelölőbizottság az elnöki tisztségre **Gricserné Heszky Enikő**-t, a geb elnökének **dr. Körösty Jánosné**-t javasolta.

Enyhe szépséghiba itt is előfordult. A választás levezető elnöke ugyanis elfelejtette megkérdezni a küldötteket arról, kívánják-e, hogy más is felkerüljön a jelölőlistára.

A szavazás eredménye egyébként sokak számára teljesen egyértelmű volt, és nem is kellett csalódnuk. A 233 érvényes szavazatból 222 szavazatot kapott az elnöki posztra jelölt **Gricserné Heszky Enikő**, és 231 szavazatot **dr. Körösty Jánosné**, aki így a geb elnöke lett.

A kongresszus megerősítette a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségéhez való csatlakozási szándékát és a következő határozatot fogadta el a nemzetközi szakszervezeti szövetségekkel kialakítandó kapcsolatokra vonatkozóan:

„A **Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége**, a szövetségbe tömörült dolgozók alapvető érdekeit szem előtt tartva arra törekszik, hogy a nemzetközi kapcsolatokban egyértelműen erősödjön az európai orientáció, az európai országok szakmai szövetségeivel, a nemzetközi szakszervezeti szövetségekkel a két- és többoldalú kapcsolat, az érdekvédelmi, érdekvédelmi feladatok megoldását segítő konkrét együttműködés.

A **Postások Szakszervezetének** alakulásakor a jogutódsszervezetek állást foglaltak az SZVSZ-hez tartozó Közalkalmazottak és Rokonszakszervezeti Dolgozók Nemzetközi Szakszervezeti Szövetségében viselt tagságukról. Kinyilvánították, hogy megfigyelői státusukat meghagyva kilépnek a nemzetközi szövetségből. A **Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége** megfigyelői minőségben részt vehet a szövetség munkájában.

A kongresszus a szövetségbe tömörült tagság helyzetére, sajátos érdekeire való tekintettel, a

szakmai kongresszusok állásfoglalásait alapul véve, szükségesnek tartja a **Szabad Szakszervezetek Nemzetközi Szövetségével** kapcsolatban levő **Posta- Táviró-Telefon- és Rádióüzemek Nemzetközi Szakszervezeti Szövetségéhez (IPTT)** való közeledést. Felhatalmazza a **Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének** elnökét, hogy a hírközlés szakmai szakszervezeteivel együttműködve tájékozódjon a genfi székhellyel működő IPTT-nél a nemzetközi szervezet munkájában való részvétel feltételeiről. A feltételek részletes ismereténél birtokában, a szövetségi tanács döntőn az együttműködés, a kapcsolattartás formájáról.

*

Elnökké választása után **Gricserné Heszky Enikő** rövid beszédben mondott köszönetet a bizalomért, és a szövetségre váró feladatokról is szólt. Mint mondta, a szövetség közös feladata, hogy a 85 ezer postás dolgozó egységét ne szüntethesse meg teljesen a posta szétverése. A szövetségben az önálló szakszervezetek önállósága maximális lesz, a szövetség csupán a hatékonyabb, nyomatékosabb fellépést biztosítja majd.

— A szövetség nyitott és fogadóképző — mondta —, akik eddig nem csatlakoztak, azokat is várjuk. Most már ismert a cél, a szándék és az alapszabály. Biztos vagyok abban, hogy a hírközlési dolgozók szakszervezeti egysége helyreáll. Szükség is van erre az egységre, hogy összehangoltan léphessünk fel érdekeink védelmében. Ismernek engem, régi arcok számítottak már. Ígérem, hogy ugyanolyan határozottsággal dolgozok, mint eddig. Ehhez kérem a segítségüket.

— Mészáros —

NYILATKOZAT

A **Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége** kongresszusának küldöttei az általuk képviselt tagság nevében tiltakoznak az SZDSZ képviselőcsoportjának javaslata ellen, melyek a szakszervezetek belső életébe való beavatkozást jelentenek. A parlament elé olyan kérdéseket kívánnak vinni, melyek sértik a tagság személyi szabadságjogait, a szakszervezetek függetlenségét és önrendelkezési jogát.

Tiszteletben tartjuk és támogatjuk az első független felelős kormány programtervezetében megfogalmazottakat. Bízunk abban, hogy a kormány tevékenységét a szavak és a tettek egysége jellemzi, s mint az emberközpontú program vállalkozása a szakszervezeteknek a munkavállalók érdekében kifejtett képviselői tevékenységét, és **mielőbb garantálja annak törvényes kereteit.**

Tiltakozunk a Független Szakszervezetek Demokratikus Ligájának megalapozatlan igénye ellen, mely új szakszervezeti választásokat tart szükségesnek.

Kijelentjük, hogy a postai, a műsorszóró és a távközlési dolgozók szakszervezeteinél a választások ebben az évben,

a demokratikus átalakulás időszakában kezdődtek meg. A szakmai kongresszusok és a választások már az új kormány működésének idején voltak. **Mindenki önként döntötte el, hogy akar-e és melyik szakszervezetnek a tagja lenni.** A tagság alulról jövő kezdeményezés alapján, demokratikusan választotta vezetőit és testületét.

Ezért tiltakozunk, hogy bárki kívülről megkérdőjelezze szakszervezeteink legitimitását, és demagóg módon olyankor követelje az „új és szabad” választások kiírását, amikor a választási folyamat még be sem fejeződött. Ez a szakszervezeti mozgalom **tudatos szétzilálására való törekvés**, a demokrácia köntösébe bújtatva.

Különösen veszélyes ez a mai időszakban, amikor a privatizáció, a struktúráváltás, a munkanélküliség, a szinte elviselhetetlenné váló infláció miatt egyre erőteljesebb és határozottabb a dolgozói igény a szakszervezetek érdekképviselői, érdekvédelmi munkájára.

Követeljük, hogy a **parlament sürgősséggel tűzze napirendre az érdekvédelmi törvény** megalkotását, hogy ezzel megteremtse a szakszervezetek, valamint a parlament, a kormány és a munkáltatók közötti legitim kapcsolatrendszert és érdekegyeztetési mechanizmust.

Grieserné Heszky Enikő főtitkár beszámolót tart. Mellette Nagy Sándor, a MSZOSZ elnöke és Siklós Csaba miniszter

A kongresszus első napján, május 25-én Benke Gézáné elnökölt. Egy-órás késéssel nyitotta meg a tanácskozást, mert rajtuk kívülálló okok miatt nem érkeztek meg időre a soproniak és pécsiek.

Köszöntötte a jelentős eseményen megjelent küldötteket, központi vezetőségi tagokat és meghívottakat, dr. Kertész Pált, a Magyar Posta Vállalat vezérigazgatóját.

Felolvasta a kongresszusi titkárság tagjainak névsorát, majd a jelölőbizottság, a mandátumvizsgáló bizottság és a szavazatszámoló bizottság vezetőinek, tagjainak nevét. A szavazás után átadta a szót Grieserné Heszky Enikőnek, a Postások Szakszervezete főtitkárának, aki szóbeli kiegészítést fűzött az írásban kiadott beszámolóhoz, az alapszabály-tervezethez és a programjavaslatához.

Alapelv: az érdekképviselő és az érdekvédelem

„Rendkívüli helyzetben, rendhagyó kongresszust tartunk. Politikai, gazdasági rendszerváltozás időszakában vagyunk, nekünk pedig a negyvenöt éves, egységes postásszakszervezet átalakulásáról kell döntenünk. Rendhagyó, mert első alkalom, hogy a tagság maga készítette elő saját szakmai szakszervezetének önálló alapszabályát; a megalakítandó szakszervezet tisztségviselőit a korábbi gyakorlattól eltérően nem egy szűkebb testület, hanem közvetlenül a kongresszusi küldöttek választják meg. Ez a kongresszus tehát lezár egy több évtizedes korszakot és megnyit egy újat.

Kongresszusunk fő feladata, hogy a megváltozott gazdasági és politikai körülmények között helyesen, jól határozza meg a szakszervezet helyét, szerepét, reálisan fogalmazza meg a munkavállalók helyzetének javításáért felvállalható feladatokat.

Melyek azok az elvek, melyeket az elmúlt két év során közösen kimondtunk, meghatározunk, és már ennek szellemében kezdünk dolgozni?

Alapelvünk, hogy a szakszervezetnek egyetlen feladata van, a munkavállalók, a szakszervezeti tagság érdekképviselése, érdekvédelme.

Meghatároztuk azt is, hogy szakszervezetünk pártoktól, államhatárolomtól, munkáltatóktól független, önálló szervezetként végzi munkáját, egyenrangú partnerként. A pártokhoz való viszonyunkat csak az szabja meg, azok hogyan képviselik a munkavállalók érdekeit.

Azt is megfogalmaztuk, hogy szakszervezetünk érdekelt a szociális piacgazdaság kialakításában, ahol nemcsak a működőtőke szerzi meg a hasznát, hanem a munkavállalók is megfelelően részesülnek a haszonból. Olyan szociális piacgazdaság megteremtésében akarunk partnerek lenni, melyben a gazdaságpolitikai célok középpontjában az ember áll, a végső cél a becsületesen, szakértelemmel dolgozó alkotó ember életszínvonalának, helyzetének javítása. Nem támogatjuk az olyan átalakulást, mely egyoldalúan a dolgozók terhére valósul meg.

A koalíciós kormány első megnyilvánulásai biztatóak. A miniszterelnöki expozéban olyan gondolatok fogalmazódtak meg, melyeknek megvalósulását szakszervezetünk is évek óta szorgalmazza. Szociális védőháló megteremtése, a társadalombiztosítás valódi önkormányzatának megvalósítása, antiinflációs politika meghirdetése. A kormányfő kijelentése, hogy „a demokratikus szakszervezetek törvényes keretek közötti szabad alakulását és működését a kormány támogatni kívánja”, egy kulturáltabb kapcsolatrendszer kialakítását ígéri, és le-

hetőséget ad társadalmi ellenőrző szerepük betöltésére.

Visszatérve szűkebb pátriánkba, tekintsük át röviden, az elmúlt két évben mit tettünk dolgozóink érdekéldelmében. Ami erőnkől telt — lehetőségeink keretei között — azt megtettük. Az átszervezés során legfontosabb feladatunknak tartottuk a bérlemaradás megszüntetését. Megállapodást kötöttünk a Magyar Posta utódvállalatainak vezetőivel a munkavállalók szerzett jogainak, bázisszintű szociális ellátásának és foglalkoztatási biztonságának megteremtésére. Elégedettek lehetünk? — kérdezhetjük. Válaszunk, sajnos, csak részben lehet pozitív. Annak örülünk, hogy a bérlemaradás megszüntették, átlag 25 százalékos volt a bérfejlés. Határozottan felleptünk azért is, hogy meg kell akadályozni a bérlemaradás megismétlődését, ezért 1990-ben a népgazdasági átlagra tervezett 16 százalék körüli bérfejlést tartunk szükségesnek. Vállalatunk — mint közszolgáltatónak — az adómentességet is megkapta. Mivel azonban a Posta Vállalat éves terve csak most készült el, és júniusban kerül szakszervezeti testület elé, a béralku folytatása, megfelelő mértékű fejlesztés elérése már az új szakszervezet feladata lesz.

A szerzett dolgozói jogokról, a bázisszintű szociális ellátás garانتálásáért is harcolniuk kell. Az ilyen célokra fordítandó összegnek a tervben kell szerepelnie. A működőképesség feltételeiben ez is benne van. Ennek ellenére, sajnos, azt tapasztaljuk, hogy csonkítják a szerzett jogokat. Baj van a lakásépítési kölcsönrel, a vállalati beutalókkal, egyebekkel is.

Az átszervezés sem megy simán. A Magyar Posta illetékes vezetői a múlt évi novemberi füredi tanácskozáson felelősen kijelentették, hogy január 1-jén megtörténik a szétválás, az átszervezési ütemtervet megvalósítják. Május vége van, de az ütemtervben felsoroltak még mindig nem teljesültek teljes mértékben.

Fontosnak tartottuk, hogy az átszervezés végrehajtása előtt készüljön el az új postatörvény, igazodva a megváltozott helyzethez, meghatározva a közszolgáltatói tevékenységi köröket, feladatokat. Az ésszerűséget sutba dobták, ma sincs új törvény, így dolgozik a posta, s így készül a privatizációra...

... Szakszervezetünk határozott véleménye, hogy a privatizációt nem a közszolgáltatásban kell elkezdni. Legalábbis nem azokon a területeken kell elsőként vizsgálni a gazdasági racionalitást, ahol az ügyfelekkel közvetlen kapcsolatban vannak.

Az átszervezés tapasztalatai is tanúsítják, hogy jelentős tartalékok vannak a posta évtizedek alatt megszokott centralizált adminisztrációs, belső irányítási rendszerében. Elsősorban ezt kell megvizsgálni, olyan céllal,

hogy az irányítók, az irányítási szintek csökkentésével, a végrehajtó szervek önállóságának, hatáskörének növelésével, a felesleges átfedések megszüntetésével hogyan tehető gazdaságosabbá a vállalat munkája, változatlan vagy növekvő szintű szolgáltatás mellett.

A postások túlnyomó többsége munkáját szolgálatnak tekinti, és úgy is végzi. Mi helyre akarjuk állítani a postai munka és a postás becsületét, rangját. Olyan postát akarunk, melynek szolgáltatásaival az ügyfelek elégedettek, és ahol megbecsült, jól fizetett postások dolgoznak. A programban az ehhez szükséges szakszervezeti feladatokat fogalmaztuk meg.

A főtitkár ezután visszatért a választási folyamat egyes állomásaira, majd elmondta, hogy a tagság alapszervezeti szinten véleményezte a szakmai szakszervezet alapszabálytervezetét és az ideiglenesen elfogadott szövetségi alapszabályt, javaslatokat tettek a szakmai és a szövetségi programhoz. Döntött a tagság a szakmai szakszervezet és a szövetség megalakításáról. A vállalatnál levő 213 alapszervezetet kívül a Magyar Filatélia Vállalat alapszervezete is bejelentette, hogy csatlakozni kíván a Postai Dolgozók Szakszervezetéhez.

Az új szakszervezet nemcsak a szakszervezeti jogokat gyakorolja, hanem a Posta Vállalat partnereként gyakorolja a dolgozó közösségek vezetésében való részvételi jogait is. (Két kis részterület kivételével, ugyanis Székesfehérváron a feldolgozóüzem kézbesítőosztályának, és a Budapest 114-es Postahivatal kézbesítőosztályának egy része külön szervezetet alakított.)

Együtt, egymásért!

Befejezésül a főtitkár bejelentette: „valamennyien tudjuk, hogy a beszámoló megvitatásával az előző kongresszuson választott központi vezetőség, tisztségviselők, munkabizottságok megbízatása megszűnik. Megköszönöm mindannyiuk munkáját, különösen azokat, akik az egyre nehezebb helyzetben feladatunknak társadalmi munkában tettek eleget. Ők végezték a legnehezebb szolgálatot a posta valamennyi dolgozójának érdekében.

Végül kérem a kongresszus küldötteit, akik ma 46 ezer postás dolgozó képviselőjében vannak itt, döntéseiknél arra is gondoljanak, hogy céljaik, a programban megfogalmazottak elérése végett szükség van és szükség lesz a több mint 85 ezer szakszervezeti tag együttes erejére, fellépésére, szolidaritására is. Jelmondatunkat ne feledjék: *Együtt, egymásért!*”

Fekete Ottó, a központi vezetőség mellett működő számvizsgáló bizottság elnöke ugyancsak rövid szóbeli kiegészítést adott az írásos jelentéshez. Elmondta, hogy a szakszervezet XII. kongresszusa után a bizottság jobb feltételek között kezdte meg munkáját, igyekezett minden segítséget megadni, hozzájárulni a központi célok megvalósításához.

Az elvégzett ellenőrzések tapasztalatai szerint a gazdasági, pénzügyi munka javult, általánossá vált a takarékos gazdálkodás, és a bevételek mindenütt fedezték a kiadásokat. Az elnök köszönetét fejezte ki azoknak, akik segítettek felelős munkájukat.

Szenvedélyes vita bontakozott ki a beszámoló után. Csaknem húszan mondták el észrevételeiket, javaslatukat, kérdéseiket. Olyan témák kerül-

tek terítékre, melyek égetően testközelben vannak, megkésérítik az életet. A bérproblémával szinte mindenki foglalkozott. Hasonlóan fájó pont a technikai lemaradás, mert a postán belül is a forgalom volt a legmostohább. A tárgyi feltételek hiánya többszörözi a manuális munkaigényt. Többen szóltak az elhamarkodott átszervezésről, isszák a levét, mert az utódvállalatok működőképességéhez fontos feltételek hiányoznak, például az új postatörvény. A cselekvési sorrend fordított, ésszerűtlen volt.

A témakörök további sorolása helyett néhány olyan hozzászólásból idézünk, melyek csokorba kötik a megoldást sürgető gondokat.

Patay Árpád (Pécs 1). A szakszervezet képviselőjében többször hangot adtunk annak, hogy a szervezet módosítását meg kell előznie a működési feltételek megteremtésének. Mi tehát nem az átszervezés, hanem a végrehajtás módszerei ellen tiltakoztunk. A posta szakmai vezetői miért nem szálltak szembe a sietséget szorgalmazó KÖHÉM-vezetőkkel, akiknek többsége ma már nincs is beosztásában. Ennek megint mi fizetjük meg az árát.

A vállalat vezérigazgatója bérfejléstés nélkül is működőképessnek látja a postát. Erősödik a bizalmatlanság a vezetőkkel szemben.

A titkárok testülete kezdeményezi országos alapszervezeti titkári értekezlet összehívását, a szakszervezeti állásfoglalás és magatartás kialakítására. Testületi ülésen egyhangú volt a vélemény, hogy csak elfogadható mértékű bérfejlés esetén fizethetesenek prémiumot. Javasoljuk a kongresszusnak ennek elfogadását, és a 16% körüli bérfejlés követelését.

Kiss Péter (Hírlapfeldolgozó Üzem)

Sok problémával küzd a hírlapágazat. A terjesztett lapok számának gyors növekedésével, a kezelt példányszám jelentős emelkedésével a posta elfelejtette a feltételrendszer fejlesztését. A gondokat teljesen a végrehajtó szolgálatra hárította, utasításokkal. Nem elég a mintegy 1200-féle újság, eladhatatlan alkalmi kiadványok tonnái is ránk zúdították.

A papírtömegek súlya alatt a kerékpárok összetörnek, a kiosztóhelyiségek szűkösek, felszereltségük elavult, a raktárak létesítése elmaradt. Elhibáztunk tartjuk az üzletpolitikát. A posta által terjesztett 1200-féle lapból mindössze 200 (!) adja a nettó árbevétel 99 százalékát. A Posta Vállalat tehát gálán, nagyvonalú az előfizetőkkel, a kiadókval, mindenkiel, de szűkmarkú az alkalmazottaival szemben.

Szakszervezetünk mulasztása, hogy a megalkotott és hatályba lépett sztrájk törvénnyel párhuzamosan nem gondoskodott sztrájkalap képzéséről. Ezt pótolni kell.

Tóth József Kaposvár 2 hivatalból érkezett, és a kishivatalok problémáit tolmácsolta.

A munkaidőt egyre jobban igyekeznek megnyirbálni, mondván, a pontegység nem teszi szükségessé a nyolcórás szolgálatot. De arra nem gondolnak, hogy a hatórás munkaidő 4500 forintos béréből hogyan tud családod eltartani a hivatalvezető?

A Balatonszentgyörgyről érkezett Kóhalmi Gyula is foglalkozott a kishivatalok helyzetével.

A klasszikus posta bevételeiből nem tudja fenntartani magát, tehát működésképtelen. Az általunk nyújtott szolgáltatás állami feladat, tehát nem függhet attól, hogy gazdaságos avagy sem ez a tevékenység. Éppen ezért a kishivatalok dolgozóit is rendszeresen meg kell fizetni. Állami támogatás nélkül nem létezhet a postaforgalom.

Dr. Kertész Pál, a Posta Vállalat vezérigazgatója a szakszervezetek nevében köszöntötte a küldötteket. A hozzászólók napi gondjainkról beszéltek, melyekre mi próbálunk megoldást keresni. Amikor átkerül az ember az asztal másik oldalára, tapasztalja, hogy mindazok a megoldási módok, melyeket könnyen el tudunk képzelni, sokszor milyen nehezen kivitelezhetők. Minden felvetett problémára nincs mód reagálni, de majd a jegyzőkönyv alapján foglalkozunk velük.

Elesen vetődött fel a hírlapágazat helyzete. 1987-től nő a feszültség, mert piacorientált hírlapszolgálatot kell megvalósítani. Ehhez a feltételek még nem teremtődtek meg. A közeljöv-

Kóhalmi Gyula (Balatonszentgyörgy)

vőben születik döntés, mely hosszú távra meghatározza a tennivalókat. Fő témák: az irányítási rendszer átalakítása, az új hírlapstruktúra megteremtése, a hírlapárusítás privatizációja, a kiskereskedelmi rendszer bevezetése. Szakmai és szakszervezeti vitára bocsátjuk a most készülőben levő tervezetet. A végleges döntést mielőbb meg kell hozni.

Kereskedelmi rendszerünkkel kapcsolatban túl sok helyen döntenek. Először a decentralizálás volt a baj, most a túlzott centralizálás. A struktúra áttekintésekor meg kell találnunk az optimális pontot, a gyakorlati élethez igazodva.

A kishivatalok működtetése a vállalat számára stratégiai kérdés. Felmerést végeztünk a döntéshozatal előtt. Meg kell barátkozni a privatizáció gondolatával, ahol ehhez megvannak a feltételek. Ahol nagyon kicsi a forgalom, valamilyen vállalkozási lehetőséget kell teremteni, a majdani önkormányzat segítségével. A település érdeke, hogy a postai dolgozó megelégedésére rendeződjenek a dolgok.

Szinte mindenki beszélt a berről. Véleményünk szerint 19% volt a lemaradás, és adtunk 25-öt. Az ideai vállalati terv 5+2%-ot tartalmaz — rövidesen megkapja a szakszervezet megvitatásra a tervet —, ennek megvalósítására is komoly intézkedéseket kell tennünk. Sokan azt mondják, kérjünk a költségvetésből. Az államtól az idén 1,3 milliárd forint beruházási támogatást kapunk, jövőre többet szeretnénk. Jelenleg nincs reális alap újabb pénzkeresésre.

Hosszú távon a postának további üzleti vállalkozásokra kell felkészülnie. Célunk — úgy hiszem — vezetők és dolgozók számára azonos. Ha együtt dolgozunk — úgy, hogy mindkét félnek kedvező legyen —, szolgáltatásainkat a lakosság elismeri, akkor a postás dolgozók erkölcsi elismerést is kapnak a társadalomtól. És akkor az anyagi elismerés alapja is megteremtődik.

Ezután Grieserné Heszky Enikő foglalta össze a beszámoló feletti vitát. Ezt is csak rövidítve tudjuk közreadni.

Az önálló Posta Vállalattal a szakszervezet együttműködése jó, a szakmai vezetőkben van együttműködési szándék. Persze ez nem azt jelenti, hogy mindenben egyetértünk. Nekünk a munkavállalói érdeket kell védenünk, ami harc azért, hogy amit a vállalat megtermelt, abból minél több jusson a dolgozóknak.

Bérekérdés: mi következetesen azt az elvet képviseltük, hogy meg kell akadályozni újabb bérlemaradás létrejöttét. Véleményem szerint — figyelembe véve az inflációt — 10 és 16% között kell mozognia bérfejlésünknek. Kérem a kongresszust, foglaljon ebben állást majd a program megvitatásakor. Abban is, hogy ha a vállalat nem tudja biztosítani ezt a mértéket, forduljunk-e az államhoz segítségért. A személyes véle-

Dolgozók Szakszervezete

ményem, hogy igen, még akkor is, ha elutasítást kapunk. Persze annak biztos ismeretében, hogy vállalatunk saját forrásai kiapadtak.

Arra kérem a kongresszust, döntson abban is, meghatározzuk-e, kik a felelősök az átszervezés hibáiért. Amennyiben akarják, a minisztérium új vezetőit kell felkérni, vizsgálják meg, hogyan tesz eleget a Posta Vállalat — illetve a jogutód vállalatok — vezetősége a követelményeknek.

Az összefoglalóban még több felvetett téma szerepelt.

Ezzel az 1986. januári XII. kong-

Tóth József (Kaposvár)

resszuson választott központi vezetőség mandátuma lejárt, munkáját befejezte.

Ezt követően a küldöttek részletesen megvitatták az *alapszabály-tervezetet*, amit a késő esti órákban nagy többséggel jóváhagytak. Ugyancsak szavaztak arról, hogy a Postai Dolgozók Szakszervezete csatlakozik a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségéhez, de egyúttal megfigyeli státusát meghagyva kilép az SZVSZ-hez tartozó Közalkalmazottak és Rokonszakmabeli Dolgozók Nemzetközi Szakszervezeti Szövetségéből. A

kongresszus döntött arról is, hogy a most alakult szakszervezet vegye fel a kapcsolatot a Szabad Szakszervezetek Szövetségében működő Posta, Táviró, Telefon, Rádió Üzemek Személyzeti Nemzetközi Szakszervezetével és tájékoztadjon a csatlakozás feltételeiről.

Elvesztettük a társadalmi megbecsülést

A tanácskozás másnapján Gricserné Heszky Enikő köszöntötte Siklós Csaba minisztert és Nagy Sándort, a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségének elnökét.

— Aggodalom volt bennem — kezdte hozzászólását a miniszter —, hogy e nagy múltú közösségnek mit mondhatok az ismerkedés perceiben. Vasutas vagyok, apám is az volt, ezért mélyen át tudom érezni a postások társadalmának problémáit. E két nagy állami alkalmazotti réteg mindig is becsületes, fegyelmezett, áldozatos munkát végzett, alacsony fizetésért. Az elmúlt negyven esztendő sem változtatott ezen a helyzeten, sőt rosszabbodott. Nemcsak a bérek romlottak, elvesztettük a társadalmi megbecsülést is.

Most egy új koalíciós kormány kapta meg a lehetőséget arra, hogy megoldást találjon a nyomasztó, mély gazdasági, politikai, és ami a legfájóbb, erkölcsi válságra, mélyen átérve az önk iránti felelősséget.

A távközléstől és a műsorszórástól való szétválással én úgy látom, hogy a posta tiszta lappal indul. Megszabadultak attól az erkölcsi nyomástól, amit a szemére vetettek, hogy benneketek a távközlés tart el. A jövőben fekete-fehéren kimutatható, ki mennyi pénzt hoz, és mennyit költ. A bérhelyzet már nem mondható az átlagosnál alacsonyabbnak. A tarifák a fogyasztók által elfogadható határon vannak. Az idei beruházások fedezetéről is gondoskodott a kormányzat.

Az induló tiszta lapot önknek és nekünk, a kormánynak kell a közeljövőben teleírnunk. Mivel?

Rendezzék soraikat az igazi rendszerváltáshoz, hogy a dolgozóknak és a lakosságnak egyaránt előnyére váljék. Újra kell gondolniuk — most már saját felelősségükre — teljes működésüket. Úgy látom, hogy struktúráváltás is szükséges. Meg kell határozni azokat a feladatokat, tevékenységeket, melyeket üzleti körülmények között végezhetnek. A szakszervezet álljon a sarkára, hogy a postai dolgozók legyenek az elsők, akik a vállalkozásokban részt vehetnek. Azt pedig kényszerítsék ki a vezetőktől, kormányzattól, hogy a vállalkozásra nem alkalmas tevékenységek elvégzésének feltételeiről gondoskodjanak. Vannak, akik nem vállalkozó típusú emberek, ők is meg fogják találni helyüket a postának azon a területén, ahol továbbra is a szolgáltatás fegyelmezettsége, magas színvonala és megbízhatósága lesz az igazi érték.

Természetesen a kormánynak vállalnia kell mindazon feladatokat, melyek túlmutatnak egy vállalat keretein: a költségvetés szerepvállalása; megfelelő tarifaszintek kialakítása; a szolgáltatási kötelezettségek előírása és ellenőrzése, a vállalattal szembeni teljesítménykövetelmények támasztása; a vállalkozói és az esetleges monopolszférák kijelölése.

Az igazi fordulatot az jelenti majd, ha megtanulunk máshogy dolgozni. Mindenkinnek nagyobb felelősséget kell vállalnia nemcsak saját tevékenysége, hanem az egész posta iránt. Kérem, gondoljanak mindig arra, hogy miközben mi itt, amíg csendes forradalmunkat vívtuk, addig a világ nagy részén egy valóságos forradalom söpört végig a közlekedés és a posta területén is. Van tehát mit tenni, korszerűsíteni. Ehhez is türelemre, kitartó munkára van szükség. Az önk áldozatkészségén, segítségén és türelmén múlik, korszerűbbé tudjuk-e tenni a magyar hírközlést. Ezt a segítséget kéri a felelős magyar kormány, az önk szavazatainak bizalmát élvező képviselő, az önk minisztere.

Egyéb gondok

Hiába zárult le előző nap a beszélgető feletti vita, Siklós Csaba felszólása után többen kértek szót, hogy hallja a miniszter a postások legfőbb gondjait. Ezekből valóban csak mondatokat idézünk, mivel általában ismétlések hangzottak el.

Kovács Gyula (Budapesti Postaigazgatóság)

A világban nincs olyan ország, ahol a posta csak önerőből el tudná tartani magát. Ne akarjunk mi se ilyen kísérletbe belemenni. Meg kell húzni a határt, hogy mi az, ami feltétlenül szükséges szolgáltatás, ehhez kérjük az állami anyagi részvételét, és mi az, ami

egy kis hasznot hozhat. Megkeressük azokat a területeket, ahol megéri a kisvállalkozás.

A miniszter úr azt mondta, hogy bérünk most már nem alacsonyabb az átlagnál. Kérdés, kiknek a bére van benne az átlagban. Szakszervezetünk 10-16%-os bérfeljesztésért indul harcba. Az általam igen tisztelt vezérigazgató úr azt mondta, a tervben 5+2% szerepel, ezt kell tudomásul venni. Ne feledkezzen meg arról, hogy az infláció minimum 25 százalékos.

Kiss Gábor (Újpest 1) A postának vannak erősségei. Például itt a teremben, akik munkatársaikat, érdekeiket képviselik. Van jól képzett szakembergárdánk. Van jó iskolarendszerünk. És 3200 postahivatallal behálózuk az egész országot. Persze vannak gyengeségeink is. Hogy most a posta tiszta lappal indul? Ez csak szándékaikban lehet igaz. Mert a múltat nem lehet elveszíteni útközben. A politikai vezetés az elmúlt évtizedek alatt bizony nem törődött a postával, ezért látunk néha kígyózó sorokat vagy ezért késnek a küldemények... Még ma is zsákokban, ömlesztve érkezik a levél, kézzel válogatjuk ki irányítószámokra, kézbesítőkörzetekre...

Áldozatkészségről, segítségről, türelemről beszélt a miniszter úr. Az áldozatkészség is, a segítőkészség is megvan. Van még némi türelem is. Annyi, amennyi az új vezetésnek jár.

Sárfi József egy viszonylag kicsi, de fontos területet képvisel; a feldolgozást és szállítószolgálatot. Nagyon nehéz körülmények között dolgozunk és alulfizetetten — mondta.

Sárfi József (HPI)

A posta szétválásával kft.-k is alakultak, meg egyebek. Létrejött a szociális ellátó vállalat is. Szeretném megtudni, honnan származik a vagyunk? Az ebédlők, az üdülők, az étkezők, a büfék, a konyhai felszerelések? Nem a mi pénzünkéből? Ezt egy átirással oda lehet adni valakinek?! Amibe a postások évtizedek alatt sok-sok pénzt fektettek, arra igényt tartunk! Az nem baj, ha változások vannak, de ezek ne érintsék a dolgozók tömegeit hátrányosan. Mondom a példát. A Római-parti üdülőnkben egy 2+1 ágyas szoba ára, a SZEZV szerint, napi 980 forint. Bérleményeinkben idegen vállalatból 180-190 forintért egész napi ellátást kapunk.

Ezerkétszáz fős kollektívát képviselünk — de a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság dolgozói nevében is szólunk —, a SZEZV-vel kötött szerződés nyilvánosságra hozatalát követeljük, mert ha ebben foglaltak a legkisebb mértékben is sértik a dolgozók érdekeit, jogi úton fogjuk megtámadni.

Gricserné Heszky Enikő azonnal válaszolt erre a kérdésre.

December elsején úgynevezett szindikátusi szerződést kötöttünk a Magyar Posta vezérigazgatójával, mely az utódvállalatok közötti gazdasági együttműködést szabályozza, de kihatással vannak élet- és munkakörülményekkel kapcsolatos kérdésekre is. Ezért határozta el a központi vezetőség, hogy együttműködési szerződést is létrehoz, mely a dolgozók szociális-kulturális ellátását szolgálja. E kérdés körben a szakszervezetnek egyetértési joga van. Ezért a szociális ellátó vállalat szerződését a szakszervezet a mai napig nem írta alá. Még szeptemberben kértük, hogy az utódvállalatok fejtsek ki, a szociális ellátásnak miért ezt a módját választották, mert tudni akarjuk, mire költik a pénzt.

Változást hozó program

Még néhány hozzászólás elhangzása után Siklós Csaba ígéretet tett arra, hogy felmérve a helyzetet, kidolgozva a szükséges intézkedéseket, három hónap múlva olyan programot tárnak dolgozóink elé — lapunk hasábjain is —, mely képes lesz változásokat hozni életünkben.

„Olyan postát akarunk, amelynek szolgáltatásaival elégedettek az ügyfelek, és olyan postát, ahol jól megbe-

csült, elégedett, és nem utolsósorban a munkájukat megfelelően megfizetett postások dolgoznak.”

A kongresszuson felszólalt Nagy Sándor, a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségének elnöke. Mondandójából az alábbiakban idézünk.

— Köszönöm a meghívást és köszönöm a tegnapi megalakult Postai Dolgozók Szakszervezetének küldötteit.

Feszültségekkel terhes időszakban vagyunk. Jelentős részben megtörtént a politikai rendszerváltás, majd a helyhatósági választások teszik fel az i-re a pontot. A gazdasági rendszerváltás elindult, ennek azonban még jelentős mértékben előtte állunk. Egy dolog bizonyos, hogy új, piaci alapokon működő gazdaság korszerűen működő szakszervezetek nélkül nincs. Annak vagyunk a hívei, hogy megállapodásokat kötő, tárgyalni kész és természetesen a klasszikus szakszervezeti eszközökről nem lemondó szakszervezeti struktúra működje házáinkban, szolgáltatásokat, konkrét támogatást nyújtó szakszervezet...

Szakszervezeti bank

Elhatároztuk szakszervezeti bank létrehozását, melyhez az elvi engedély okirata már megvan. Ez széles alapon álló, szakszervezeteknek is szolgáltatásokat nyújtó pénzügyi intézmény lehet.

A szolgáltatások körébe sorolom az üdültetést is. Azért szökök erről most itt, mert a közelmúltban vita kerekedett (a sajtóból ismert) a MSZOSZ és az üdültetési szervezet között. Szeretném világossá tenni, nekünk az a fontos, hogy az üdültetési rendszer működtetése a munkavállalók, a szakszervezeti tagok érdekeit szolgálja. Tehát tagjainknak az is fontos, hogy az üdülővágyon ne kerüljön illetéktelenek kezébe.

Örülök, hogy a Postai Dolgozók Szakszervezete alkalmat teremtett arra, hogy a napokban megalakult kormány új minisztere elsőként jelenhessen meg hivatalos szakszervezeti fórumon. Ez az együttműködési készség kifejezése is. A partneri viszonyt már az indulás pillanatában komolyan kell venni. Csak reményemet tudom kifejezni, hogy a jövőben a kormányzat és a parlament is támaszkodni fog az érdekképviselők véleményére. Pusztán azzal a joggal akar élni a szakszervezet, mely természetes joga minden munkavállalói érdekképviselőnek. Azért hangsúlyozom ezt, mert az érdekképviselői törvény teremtene meg ennek igazi feltételeit.”

*

Nagy Sándor hozzászólása után a kongresszus a 3. napirendi ponttal, a Postás Dolgozók Szakszervezetének programtervezetével folytatta vitáját, amelyhez általánosságban és konkrét témákban is igen sokan szóltak hozzá. A hosszas vitát és egyeztetést követően — sok módosítás után — a kongresszus 4 tartózkodással és 366 igen szavazattal elfogadta a programot.

Bemutakozik az új országos titkár

Délután a mandátumvizsgáló bizottság jelentése után megválasztották a Postai Dolgozók Szakszervezete országos titkárának *Mundruczó Kornélt*, aki ezt megelőzően hosszú éveig a Budapesti vidéki Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottságának titkára volt. A pénzügyi ellenőrző bizottság elnökének *Nagy Lászlót*, a Cegléd 1-es postahivatal vezetőjét választották.

B.É.—M.L.

Kettészakadás —

A távközlési dolgozók

1990. május 27-én és 28-án volt a Távközlési Dolgozók Szakszervezetének alakuló kongresszusa, melyet a Cházár András utcai szakszervezeti székházban tartottak meg.

A kongresszust 27-én, vasárnap délelőtt Benke Gézáné, a Postások Szakszervezetének elnöke, a kongresszus egyik levezető elnöke nyitotta meg. Ezután mintegy egyórás ügyrendi vita következett, mely során a küldöttek hosszasan vitatkoztak a kongresszus napirendi pontjairól, majd változatlanul elfogadták azokat. A vita után Gricserné Heszky Enikő, a Postások Szakszervezetének főtítkára tartotta meg szóbeli kiegészítőjét a beszámolóhoz, az alapszabály-tervezet-höz és a programjavaslatához.

Elmondta többek között azt is, hogy a jelenlegi kongresszus azért is rendkívüli, mert 45 év után most készítette elő először a tagság a saját szakmai szervezetének önálló alapszabályát. Ennek a feladatnak a szokatlansága volt az, ami az ügyrendi vitát is befolyásolta, hiszen az elmúlt időszakban nem készültek ötvenként alapszabályok és alapszabály-módosítások. A kongresszus fő feladata az, hogy a ma ismert és a korábbihoz képest ténylegesen megváltozott gazdasági és politikai feltételek között helyesen és jól határozza meg a szakszervezet helyét, szerepét, reálisan fogalmazza meg a munkavállalók helyzetének javítása céljából vállalandó feladatokat. Mint elmondta, ezt a tevékenységet a szakszervezeti munka tagsági véleményezésével, vitájával kezdték meg, még 1988-ban, mégpedig azért, mert a szakszervezet ellenőrzője, minősítője csak a tagság lehet.

A szakszervezetnek a pártokkal való viszonyát — mint azt a főtítkár asszonytól hallottuk — csak az szabhatja meg, hogy a pártok hogyan képviselik a munkavállalók érdekeit. A szakszervezet érdekelt az olyan szociális piacgazdaság kialakításában, amelyben a munkavállalók egyenrangú partnerek és nemcsak a piacgazdaságban működő tőke szerzi meg a maga hasznát, hanem ebből a hasznból megfelelően részesülnek a munkavállalók is. Éppen ezért a szakszervezet nem kíván partner lenni egy olyan gazdasági változásban, amelyben a változás terheit csak a munkavállalók viselik!

Gricserné Heszky Enikő részletesen kitért az elvégzett feladatokra, a közelmúlt és a jelen gondjaira, a jövő feladataira.

Feladatunkat, a munkavállalók érdekképviseletét és a tagság érdekvédelmét az elmúlt két esztendő változásai során, amennyire erőnköbül tellett, teljesítettük. Ennek a feladatnak a része volt az átszervezés során elfogadott bérigényünkönköl a bérlemaradás megszüntetése, és a munkavállalók szerzett jogainak, bázis szintű szociális ellátásának és foglalkoztatási biztonságának megteremtésére a Magyar Postaival és az utódvállalatok vezetőivel kötött megállapodásunk. Igaz, hogy az igazolt bérlemaradás megszűnt, és a Távközlési Vállalat dolgozóinál átlag 30 százalékos béremelés volt, de a bérfejlesztés ettől még nem lett olyan mértékű, hogy valóban megtartsa a távközlésben dolgozó szakembereket, sőt növelje azok számát.

Elnökségünk januárban azt fogalmazta meg, hogy a 30. százalékos béremelésből 20 százalék a bérlemaradás volt, ezért csak 10 százalék tekinthető bérfejlesztésnek. Ahhoz, hogy a népgazdaságban átlagosan tervezett 16 százalékos bérfejlesztés mellett a távközlés egy kicsit is versenyképes legyen, még legalább 10 százalékos bérfejlesztés szükséges. Ha most májusban figyelembe vesszük a tervezettnél magasabb inflációt, lát-

hatjuk, hogy már ez is kevés. Legalább az inflációt kompenzáló bérfejlesztés szükséges. Ez azonban már az új szakszervezet feladata lesz, akár csak a szerzett jogok és a bázis szintű szociális ellátás megtartása.

— Azt hiszem, önök is megerősítik azt a véleményemet, hogy a Magyar Posta átszervezésének előkészítése során közösen kialakított és képviselt szakszervezeti álláspont mindig tiszta, világos és közérthető volt. A Magyar Posta felelős és illetékes vezetői több alkalommal a legszélesebb körben — 1989. november végén tartott fűredi tanácskozásunkon — jelentették ki felelősen, hogy az általuk elkészített átszervezési ütemtervet 1990. január 1-jére végre tudják hajtani. Most 1990. május vége van, és, sajnos még mindig nem jelenthető ki, hogy az átszervezési ütemtervben felsoroltak teljes mértékben megvalósultak. Ezért a munkahelyeken ma is nagyon sok gond megoldatlan.

— De nézzük a jelent és a jövőt! Az átszervezéssel egyidejűleg két másik lényeges témakört is rendezni akart a minisztérium. Az új távközlési törvényt és a távközlésfejlesztési programot. Szakszervezetünk mindig támogatja az intenzív távközlésfejlesztést, a mielőbbi gyakorlati megvalósítást. Mindig hozzátettük azonban, hogy a tárgyi, technikai fejlesztéssel azonos fontosságú, sőt fontosabb a távközlésben dolgozó szakemberek megbecsülése, hiszen sok helyen még ma is az ő szaktudásuk, hűségük, szakmai becsületük pótolja a technikai hiányosságokat is.

— A törvény, a fejlesztési kormányprogram és az átszervezés sorrendjében mindig határozott volt szakszervezetünk véleménye. Először a kormányzati távközlés-politikát kell kialakítani, mely meghatározza az alapellátásnak minősülő szolgáltatásokat, konkretizálja azt a tevékenységi kört, ahol az állami szerepvállalás is elengedhetetlen. Meghatározza, hogy mely tevékenységeket kívánja monopolhelyzetben hagyni, és mely körben, milyen feltételekkel engedélyezi a versenyt. Ha mindez megvan, akkor másodsorú szükség van távközlési törvényre, mely a távközlés-politika jogi kereteit adja. Csak ezzel egyidejűleg, de inkább később célszerű megvalósítani az átszervezést.

— Ezzel szemben ma a következő a helyzet. Nincs kialakult, elfogadott kormányzati távközlés-politika, nincs új távközlési törvény, de van formailag január 1-jétől önálló távközlési vállalat. Ennek a vállalatnak novemberben azt határozta meg a Minisztertanács, hogy ez év közepére (június 30-ig) alakuljon át részvénytársasággá. Ezt reálisnak tartották a posta és a minisztérium vezetői. Ma még mindig bizonytalan, hogy ez az átalakulás milyen határidővel valósulhat meg. Bizonytalan továbbá az is, hogy milyen feladatot, szerepet szán a kormány a távközlésnek, mire kell felkészülnie, mi lesz csak az ő feladata, melyek azok a területek, ahol versenyfeltételekre kell számítani. De bizonytalan a vállalat vezérigazgatójának a helyzete is, hiszen a megbízása ez év június 30-ig szól. Míg a bizonytalanságokkal küzdő vállalat energiájának nagy részét lekötötte és lekötő az elhúzódozó átszervezés, az utódvállalatok közötti egyeztetés, a minisztériummal folytatott vita, a jog- és hatáskörök egyértelmű tisztázása, addig a távközlés nagy nyereséget hozó területein gyorsan alakultak és alakulnak kis, mozgékony vállalatok és gazdasági társulások, rugalmasan alkalmazkodva az ügyfelek igényeihez.

— Sajnos, mindennek az a következménye, hogy a dolgozók úgy látják, a távközlési vállalat egyre nehezebben tudja magát versenyhelyzetbe

hozni. Az üzemekben, az ügyfelekkel közvetlenül kapcsolatban álló területeken dolgozók egyre tehetetlenebbnek érzik magukat, hiszen nincs a versenytársához mérhető jog- és hatáskör, miközben egyre inkább fenyeget a nyereséges területekről való kiszorítás veszélye. A hálózatépítés, tervezés területén az igazgatósági hálózati és tervezőirodák dolgozói egyre inkább — ök fogalmaztak így — útban lévőnek érzik magukat, azért, mert sok esetben nem érzik, hogy ők is a távközlési vállalat dolgozói. Azt tapasztalják, hogy nem az ő foglalkoztatásuk, munkaellátásuk fontos, hiszen a jól fizető munkákat sokszor külső kivitellezők és tervezők kapják meg.

— A Magyar Posta több évtized alatt, több milliós ráfordítással hozta létre saját infrastruktúráját, anyagi-technikai bázisát a vállalat és az állam pénzéből. Ezt az infrastruktúrát még akkor sem szabad szétzúlusztani, ha piacgazdasági helyzetről van szó. Igaz, hogy sokkal könnyebb sorsukra hagyni ezeket a szervezeteket, mint felelősen, kellő jog- és hatáskör adásával, az irányítási szintek számának csökkentésével versenyhelyzetbe hozni és megtartani őket. Mindezek alapján a dolgozók közül nagyon sokban vetődik fel a kérdés: mi értelme az így elkapkodott átszervezésnek? Jobb lett-e a távközlési dolgozók helyzete, érzik-e az önállóságban ígért előnyöket? Sajnos nem!

— Ugyanazok a vezetők, akik tavaly hitet tettek az átszervezés január 1-jei megvalósítása mellett, ma azt magyarázzák, hogy a sok változás miatt miért kellett még öt hónap a szindikátusi szerződés megkötéséhez, miért csak most kerülnek érdemi megbeszélésekre, aláírásra a kft.-k együttműködési szerződésai. Sok dolgozó vélemény jutott el hozzánk, amelyek egyre követelőbben fogalmazzák meg azt, hogy amíg a végrehajtásban szigorúan számonkérjük a vállalt határ-

időket, a minőséget, addig hol marad az ilyen átszervezést felvállaló, azzal egyetértő, azt így megvalósító vezetők felelősségrevonása? Ráadásul a Magyar Posta az 1989. évi vezetői prémiumfeltételek értékeléskor pozitívan teljesítettnek értékelte az átszervezést.

A főtítkár asszony a továbbiakban elmondta, hogy a szakszervezetben belül is megszűnt a kötelező egyforma-ság, a tagság akarataiból, önszervező-désével változatos, a helyi sajátosságoknak megfelelő bizalmicsoportok, testületek alakultak. Végig a delegálás elve érvényesült, hiszen a kongresszuson is a 96 alapszervezet által delegált küldöttek vannak jelen. Megtudhattuk azt is, hogy a Távközlési Vállalatnál működő 96 alapszervezetet kívül a Távközlési Dolgozók Szakszervezetéhez való csatlakozási szándékát jelentette be a KOMEX, az Első Magyar Telefonkábél és a TÁVISZ szakszervezeti alapszerve is.

Végül Gricserné Heszky Enikő beszélt arról is, hogy a tagság olyan vállalatvezetést igényel, mely gyökere-sen szakít az évtizedek alatt berögződött belső irányítási mechanizmussal, a kialakult, sokszor felesleges adminisztrációs rendszerrel, azzal a centralizmussal, mely sem az ügyfelek, sem a vállalat, sem a munkavállalók érdekeit nem szolgálja, csak egyes vezetők hatalomhétségét elégíti ki.

Olyan vállalatvezetést kíván a tagság, mely valódi önállóságot, jog- és hatáskört ad a végrehajtó szerveknek. Ennek eléréséhez elengedhetetlenül szükséges egy erős, egységes, önálló szakmai szakszervezet. Olyan szakszervezet, mely a távközlésben dolgozók munkahelyi, foglalkoztatási biztonságáért harcol: „Mert távközlésre ennek az országnak egyre jobban szüksége lesz, de mi azt akarjuk, hogy ránk legyen szükség, velünk valósuljon meg a fejlesztési program.”

A szóbeli kiegészítést követő vitában a küldöttek mondták el észrevételeiket, véleményüket. Pető László, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság küldötte elmondta, hogy az elmúlt negyven évben a szakszervezet nem volt más, mint az állampárt támogatója, és ennek megfelelően képviselte a dolgozók érdekeit is. Ebben a gyakorlatban csak az utóbbi másfél évben következett be változás. Felvetette a kérdést, hogy kell-e a szakszervezetnek politizálnia, majd meg is válaszolta azt. Véleménye szerint igenis kell, mégpedig azért, hogy a szervezet képviselni tudja a közösség érdekeit, gondolatait.

— „Az elmúlt években, ha gond volt, mindig az átszervezést tartották megoldásnak. Én már a harmadik átszervezést élem meg, de az átszervezések eddig mindig csak a szőnyeg alá söpörték a problémákat. Meg kell végre nézni, hogy mi hogyan dolgoztunk, mit nem tettünk meg, és nézzük meg azt is, hogy azok, akik irányították ezt a szervezetet, mit tettek azért, hogy ne ez legyen. Olyan vezetői réteg termelődött ugyanis ki, amely valamilyen módon elkötelezettje volt az elmúlt évek pártállamának, és a vezetők közt nem akadt olyan, aki ebből a helyzetből ki akarjon, vagy ki tudjon lépni.”

Szűcs Tibor szegedi képviselő tapasztalatai szerint a rossz munkához még több idő kell, mint a jóhoz, mert azt minimum kétszer kell megcsinálni. Erre példa az átszervezés is, amely úgy nyúlott, mint a rétestészta. Az átszervezés következménye az a nagyonmegosztás is, melynél a Posta Vállalat és a Távközlési Vállalat között kétharmad-egyharmad arányban oszlik meg a vagyon, és minden egyes objektumot az kap meg, aki túlsúlyban van benne. Így a Távközlési Vállalatnak szinte semmi sem jut.

— „Alig maradt otthonunk, irodánk, öltözőnk. Autóbuszok, darusok-csik, munkásszállító buszok, billenő

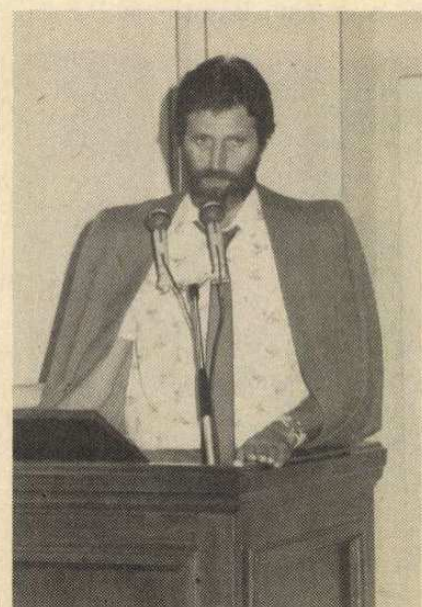
Szűcs Tibor (Szeged)

Pechó József (VIG)

Siklós Csaba miniszter

Nagy Sándor (Debrecen)

Németh László (HTI)

negalakulás előtt

alakuló kongresszusa

autók soha az életben nem kellettek a Posta Vállalatnak, most mégis a forgalmi ágazatnál maradtak, úgy kell bérelnünk őket. Előbb-utóbb fel kell számolni a jelenlegi mérhetetlen prémiumrendszert, amely megítélés szerint nincs nyereséghez kötve. Senkitől sem sajnálom a prémiumot, ha azt mondják, hogy amit a vállalat produkál, annak nulla egész nem tudom hány ezrelékét megkapom. De ha ez olyan feltételekhez van kötve, ami eddig érvényes volt a Magyar Postára, akkor nem tudom elfogadni a rendszert!"

Pechó József a három ágazati szakszervezetet tömörítő szövetségről mondta el saját és munkatársainak a véleményét.

— „A mi tagságunk véleménye az, hogy nincs szükség a három szakszervezet szövetségére. Konkrét kérdésként felmerül az is, hogy mi szükség van a három független szakszervezet mellett még egy „vízfajra”? Milyen érdekeket képvisel ez a szövetség, kikkel szemben? Állami, vagy milyen szinten képviseli a tagságunk érdekeit?"

Dr. Valter Ferenc vezérigazgató válaszában beismerte, hogy nem mindig sikerült a kitűzött feladatokat megvalósítani. Ebben annak is szerepe volt, hogy a munkát nem várt gondok nehezítették; a vállalatok sokszor nem teremtették meg a szükséges feltételeket. Véleménye szerint azonban a távközlés talpon maradása csak úgy várható, ha a vállalat önállóan működhet, és ezért vállalni kell a nehézségeket. Ma már köztudott, hogy a szétválasztási kormányhatározat hibás volt, azóta márciusban már egy újabb határozat is született. Az átalakítás célja az, hogy a vállalat működése végre meghatározott, törvényben biztosított legyen, a munkásoknak ugyanis munkahelyi biztonságra van szükségük. A dolgozók magasabb anyagi megbecsülése érdekében is lépéseket kell

tenni, hogy mindenki érezze saját fontosságát. Ezért a vállalatnak is mindent meg kell tennie.

Ebéd után a kongresszus vendége volt Siklós Csaba frissen kinevezett közlekedési és hírközlési miniszter. Bemutakozó beszédében elmondta, hogy tudatában van annak, hogy milyen nehéz feladatot vállalt, de ha nem így lett volna, a tájékoztató beszélgetések már régen meggyőzték volna erről. Az ország távközlésével jelenleg Európa utolsó helyén áll, általános a panasz a műszaki színvonalra és az anyagi megbecsülésre.

— Tájékoztató beszélgetéseim meggyőzték arról is — mondta —, hogy a távközlés területén igen jól felkészült, önálló gondolkodásra képes szakemberek vannak, olyanok, akik a világon mindenütt megállnák a helyüket, de én azt szeretném, hogy ők itthon állják meg a helyüket. Itthonról mutatnák meg a világnak, mire képes

a szakember, ha bíznak benne, ha olyan rendszerben élhet, ahol kéri őt az önálló alkotó munkára. Kérem most önöket — és ezt fogom kérni saját munkatársaimtól is —, készüljenek fel arra, hogy nehéz, de minden nehézségével együtt tartalmas időszak előtt állunk...

— Az igazi fordulatot az fogja hozni, ha megtanulunk máshogyan dolgozni. Mindenkinek nagyobb felelősséget kell vállalnia, nem csak saját tevékenysége, hanem a közösség és az egész távközlés iránt is. Kérem, gondoljanak mindig arra, miközben mi itt Magyarországon csöndes forradalmunkat vívtuk, addig a világ nagy részén a gazdasági életben és a hírközlésben is egy valóságos technikai forradalom söpört végig. Van tehát tenni- és korszerűsíténi valónk!"

Pál Géza Zala megyei küldött felhívta a miniszter figyelmét arra, hogy a távközlés már a 24. órán is túl van.

— Odalent a dolgozókból sokkal többet a jelenlegi rendszerrel nem lehet kipréselni! Az emberek két műszakot dolgoznak, egyet a háztájiban, hogy kiegészítsék a bérüket, egy műszakot pedig a munkahelyükön. Amíg ezen lényegesen nem tudunk változtatni, és ez nem csak anyagi megbecsülés, hanem szemléletváltozás is, addig nagyon nehezen tudunk előre lépni... Nagyon fontosnak tartom egy objektív központi ellenőrzés alá tartozó, elismert szakemberekből álló, ellenőrző apparátusnak a létrehozását, amely egyértelműen tudja mérni mindenütt a kisebb csoportok produktumát. A csoportok majd szelektálni fogják azokat a dolgozókat, akik nem oda valók. Tessék megadni a módját annak, hogy a csoportok az alkalmatlan vezetőket is szelektálják! A fejlett országok szakemberei úgy nézik a mi hírközlési egységeinket, mintha múzeumba jönnének. De bocsánat, a múzeumot is meg kell fizetni.

Pető László a postásoktól 1945 után elvett szociális és egészségügyi intézmények visszaszerzéséhez kérte a miniszter támogatását, Nagy Sándor, a Debreceni Távközlési Igazgatóság küldötte pedig azt kérte, hogy a jelenlegi vállalatvezetői helyekre pályázat útján keressenek megfelelő embereket, így lehetőség lenne arra, hogy az elkenyelmesedett, a vezetésre emberileg, vagy szakmailag alkalmatlan vezetők ne akadályozzák a vállalatot abban, hogy a versenyképességhez szükséges fordulatszámot felvegye.

Dr. Szarka György nagyon frapánsan csak annyit kért a minisztertől, hogy a postásokat és a vasutasokat — ezt a két sokat szenvedett családot — hozza fel európai szintre.

Kiss József felszólalásában sokak kívánságát fogalmazta meg, amikor azt kérte, hogy a problémákat mindig a megfelelő helyen oldják meg, ne vonjon mindent magához a minisztérium, hiszen a munkahelyeken nem „fejőbologató jánosok” kellene. Közvetlen hangú felszólalásában a minisztert biztosította arról, ha beváltja a programbeszédében ígérteteket, akkor szaktársá fogadják.

Több felszólaló is felhívta a figyelmet arra, hogy egyre nagyobb lesz a keleti országrészek lemaradása, valamint az irányítás és a végrehajtás közötti távolság. Az ország keleti és nyugati része közti különbséget az egyik küldött úgy szemléltette, hogy míg keleten rubelt, addig Sopronban dollárt árulnak.

A miniszter válaszában megnyugtatta a küldötteket, hogy a dolgozó joga megkövetelni azt, hogy olyan vezetője legyen, aki elősegíti a biztos megélhetést a számára. Természetesen

szükség van egy erős szakszervezetre is, amely fel meri emelni a szavát, akkor, ha a dolgozó számára káros, hátrányos dolgok történének.

— Ígérem, hogy a minisztérium igazi feltételrendszert teremt az önálló, kreatív vállalati munkához. A társadalomnak szüksége van az erős szakszervezetre, a megfelelő érdekvédelemre az igazi demokráciához. Minden dolgozó legfőbb feladata az állam szolgálata, abból a célból, hogy az államot alkotó lakosság boldogabban élhessen. Ha ezt nem tudjuk teljesíteni, lemondok, az okok nyílt, őszinte feltárása mellett. De addig kérem a türelmüket és a bizalmukat. Higgyenek abban, hogy az új kormány akar és tud is tenni. Másként gondoljuk, másként tesszük, mint azt eddig tették, s ennek remélem, meglesz az eredménye.

A miniszteri látogatást követően a küldöttek befejezték a beszámoló megvitatását, majd kilenc tartózkodással elfogadták azt. Ezt követően Gricserné Heszy Enikő bejelentette, hogy a Postások Szakszervezetének elnöki posztja megszűnik, az azt 15 éven keresztül betöltő Benke Gézának, a Helyközi Távközlési Igazgatóság volt dolgozójának pedig munkája elismerésül átnyújtotta a Magyar Köztársaság Csillagrendjét.

A folytatásban az alapszabálytervezetet és az alakuló szakszervezet programját vitatták meg.

Komoly nézeteltérés támadt a körül, hogy szükség van-e a három önálló szakszervezetet összefogó szövetségre. A küldöttek többszörös vita után sem tudtak egyezsége jutni a Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségéhez való csatlakozásban. Az alapszabály szerint a csatlakozáshoz két-harmados többségre lett volna szükség, a szövetségi pártiak és az azt ellenzők tábora viszont ekkor mintegy 50-50 százalékat tett ki.

Ezt követően — még az országos távközlési titkár megválasztása előtt — a szövetség hívei kivonultak a tereméből, megalakították a Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezetét, s kinyilvánították a szövetséghez csatlakozási szándékukat. A teremben maradtak pedig (a 175 küldött közül mintegy 100-an) megalakították a Távközlési Dolgozók Szakszervezetét; ők nem tettek szándéknyilatkozatot a szövetség kérdésében, de a szövetség június 16-iki alakuló kongresszusáig kialakíthatják ezzel kapcsolatos álláspontjukat.

A Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezetének Gricserné Heszy Enikő, a Távközlési Dolgozók Szakszervezetének pedig Zsiros István lett a titkára.

M. G.—M. L.

Három és fél igazgatóság küldöttei kivonulnak a teremből...

...és megalakítják a Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezetét

Benke Gézán átveszi a Magyar Köztársaság Csillagrendjét

Választanak a teremben maradtak...

...és külön urnánál a szövetséget akarók

Gratulál egymásnak a két megválasztott titkár: Gricserné Heszy Enikő és Zsiros István

A Wiener Allianz Biztosító Rt., a Magyar Posta és a Postabank és Takarékpénztár Rt. Budapesti biztosító intézetet alapított. Az intézet célja, hogy olyan, nyugat-európai színvonalú, korszerű szolgáltatást nyújtson a biztosítás terén mind hazai, mind pedig jövőendő külföldi ügyfelei számára, amely figyelembe veszi és alkalmazza a piacgazdaság feltételeit, és egészséges konkurenciát teremt ebben a szférában. A vállalkozás a *Providencia Osztrák-Magyar Biztosító Rt.* nevet kapta, mintegy annak felidézésére, hogy a Wiener Allianz már 1938 előtt is működött

egy azonos nevű leányvállalata Magyarországon.

Filvig István vezérigazgató-helyettes kerestük fel, megkérve, adjon bővebb információt a cégről és szolgáltatásairól.

— *Milyen alaptőkével indulnak, és a részvényesek milyen százalékban vesznek részt a vállalat működésében?*

— Alaptőkének 1 milliárd forint. A Wiener Allianz 59, a Postabank 26, a Magyar Posta pedig 15 százalékkal képviselteti magát.

— *Melyek a közönségnek ajánlott szolgáltatások az indulásnál?*

— Elsőként élet-, baleset-, és casco biztosításokat tervezünk. Feltételeink rendkívül kedvezőek. A már meglevő biztosítási formák továbbfejlesztésével, új kombinációk kidolgozásával kínálunk egyéni és családi gondoskodást. Célunk továbbá a magánvállalkozások, ipari vállalatok, vegyes vállalatok igényeinek alkalmazkodó, valamint a külföldi vállalkozások magyarországi beruházásaihoz kockázati biztosítás nyújtása.

— *Kérem, egy-egy mondatban mondja el, mit is jelent ez konkrétan?*

— Nos, valóban csak címszavakban: a megkötés első napjától kezdve biztosítjuk a családot. Egyben tőkebefektetés is, ami azt jelenti, hogy mivel mi tisztességes nyereségre törekszünk, ezt a nyereséget a biztosítottak plusz nyereségként fizetjük. Tehát ügyfeleink visszakaphatják a befizetett összeget, a kamatot és a nyereséget. Továbbá garantáljuk, hogy kötvényeink megőrzik mindenkor értéküket, s mind az egyén, mind a család számára egész életén át tartó anyagi biztonságot nyújtanak.

— *Vélemény szerint hogyan illeszkedik az önök tevékenysége a posta eddigi szolgáltatásaihoz?*

— Kiegészíti azt. A Magyar Posta Vállalat eddig is arra törekedett, hogy több lábon álljon. Ehhez hiányzott még a biztosító. A Providencia — Gondoskodás — Rt. az a pont, ahol a kölcsönös érdekek találkoznak.

— *Miért pont a postára esett a választásuk?*

— Erre az együttműködési „sávra” alapozhattunk. Pontosabban: adva van egy jól kiépített hálózat, amire rá lehet települni. Az a sok ezer postás, aki nap mint nap, esőben, sárban, hidegben, kánikulában nyakába veszi táskáját, alkalmas arra, hogy partnereink legyenek. A postás, aki minden lakásba bekopog, több mint egy idegen. Ismerik, várják, hozza-viszi a híreket — különösen vidéken —, szinte családtag. Nem csak a munkáját végzi, hanem misztériót teljesít.

— Színvonalasan elégtük ki 10 millió állampolgár igényeit. Jó munkájukat az is bizonyítja, hogy legtöbb kézbesítő pontosan számotartja, kit mikor, mely napszakban, órában talál otthon, és eleve ehhez igazítja munkarendjét, ha pénz vizs, vagy csomagot kézbesít. Szinte családias az információáramlás. Azt is tudják ki gazdag, ki szegény, ki nek mennyi a mellékese, és — miután többen a lakásokba is bejáratosak — érzékelik azok értékét is.

— *Jólesz érzés az elismerés, ám önök ebben a reális üzleti lehetőséget látják. Vajon miért?*

— Ha a postás jó barát, bizalmas, miért ne lehetne nekünk is partnerünk? Ha a postás is többnek érzi magát mint levél- vagy csomagkihordó, esetleg lapterjesztő, akkor a segítő szándék is motiválhatja abban, hogy ami biztonságot nyújt, miért ne ajánlja. Ismerve szolgáltatásainkat, miért ne segítene? Bevezetve a gondolatsort a három P (Posta, Postabank, Providencia) szinte teljes körű biztonságot tud nyújtani.

— Csak egy példa: ha egy ház ne adj Isten leég, egy élet munkája vész el. Ha nálunk biztosítja, evi kétezer forintért, újjáépíttetik.

— *Mennyivel rugalmasabbak önök, a most gombamód szaporodó biztosítóknál?*

— Ön említette, hogy a koncepcióknak kicsit vidék-orientált, mert nagyvárosokban kevésbé van meg a közvetlen kapcsolat. Ez igaz. De azért van egy lehetőség. Becsöngetni bármikor, bárhova azzal, hogy én vagyok az a postás, aki soha nem találja önt otthon... Ez már elég az indirekt kapcsolat kialakításához.

— A rugalmasságra pedig íme az érzéletes példa: egy orvosnál, élve a lehetőségekkel, privát orvosi rendelőintézetet akart létrehozni. Ehhez felelősségbiztosítást szeretett volna kötni. Elment a Hungária Biztosítóhoz, majd az Állami Biztosítóhoz. Igen, lehet, megvizsgáljuk, értesítjük... közben hetek teltek el. Valahonnan megtudta, hogy mi is vagyunk, és hozzánk is eljött. Fél óra múlva a biztosítási kötvénnyel távozott. Olyan összegért, amelyről azt hitte, hogy havidíj. Holott éves volt... Természetesen, ha a hálózatunk kiépül, akkor ez a „futamidő” talán nálunk is valamivel hosszabbá válik.

— *Hogyan képzelik el a hálózat kiépítését, a kiépé- zést, és nem utolsósorban mennyi lesz az anyagi érdekeltisége a postának?*

— Budapestén a 62-es és a 70-es postahivatalban kezdtük meg a próbát. Bolla Alfréd úr segítségével folyik a kiképzés, illetve a hálózatkiépítés megszervezése. A jelentkezők szabadidőben, szombat délelőtti tanfolyamon vesznek részt. A tanfolyamot a szemé-

lyi, illetve az életbiztosítások témakörével kezdtük. Olyan csomagot adtunk a kezükbe, amely önmagában is érdekes, és őket is érdekeltté teszi. Minden lekötött biztosításért a postás a biztosított összeg 1,6 százalékát kapja. Jók a kezdeti tapasztalataink. Vannak, akik alig két hónap alatt 30-35 kötvényt adtak el, és ezzel igen jól kerestek.

— *Hogyan képzelik el az országos kiterjesztést?*

— A Providencia ugyan-úgy építi föl hálózatát, mint a posta. Hét területi igazgatóságon fogunk működni. Minden igazgatóságon lesz egy főállású alkalmazottunk, aki a kiképzést irányítja és a hálózatot fejleszti. Az ő irányítása alatt dolgozik majd több, nagy postahivatalban 1-1 Providencia-alkalmazott. A postásokkal, kézbesítőkkel való közvetlen kapcsolat kialakítása, a kiképzés, gyakorlati eligazítás stb. az ő dolguk lesz. Ez egészen az információáramlásig terjed, ami azt jelenti: ha a postás nincs kiképezve, de jelzi egy-egy terület lakosainak készségét, igényét, érdeklődését, akkor a postás a kapcsolat létrehozásáért is kap jutalékot, noha a biztosítást a mi helyi emberünk köti meg. Azt szeretnénk azonban, ha nem működne párhuzamosan két hálózat, hanem egyértelműen a postásokra tudnánk a tevékenységet alapozni.

— *Mikorra várhatóak az első eredmények, és az megnyire tehető előzetes számítások alapján?*

— Nehéz kérdés. Van ugyanis egy bizonytalansági tényező. Nem tudjuk, hogy a postai apparátus milyen mozgékony, dinamikus, felkészült, vállalkozó szellemű. A másik pedig az, hogy még nem mértük fel, hogy mikorra tudjuk országosan kiterjeszteni, illetve kiépíteni hálózatunkat. Annyit elárulhatok, hogy a két postahivatalban szerzett eddigi tapasztalatokat kedvezően ítéljük meg. A nyolcvan postásból 30-35 naponta lead minimum 1 ajánlatot. Ha ez így menne tovább, akkor év végéig legalább 15-20 ezer ajánlatot kaphatnánk a postán keresztül.

— *Végezzünk próbaszámítást — visszafelé!*

— A 47 ezer postai alkalmazott közül körülbelül 10 ezer dolgozót érint személyesen az ügy. E létszám fele lesz az, amely komolyabban foglalkozik majd ezzel a munkával. Az ötezerből mintegy kétezer jut el oda, hogy el is adja a kötvényt. Ha a kétezer ember kénthetene csak egy ajánlatot el tud adni, ez évente 26 x 2000 kötetet jelentene. Ha tehát az évi 50 ezerre tippelek, akkor még nem hazardírozom.

— *Nem túl óvatos a becslés?*

— Tudom, mindenütt vannak „vaskalaposok”, nehéz egy új szemléletre, munkamódszerre áttérni. Ezért feleztünk mindenütt a számokat. De úgy vélem, ezeknek az embereknek szívük van, különben az a 4-5 millió levél, hírlap, utalvány és csomag, amit naponta kihordanak, soha nem érkezne meg. Ez ad nekem okot a bizalomra és az optimizmusra. Ezt az apparátust motivációval, pénzzel, emberséggel meg tudjuk győzni közös ügyünk szolgálatára.

— *Köszönöm a beszélgetést, és a postások nevében a megelőlegezett bizalmat!*

Hunyor Zsolt

CEGLÉDEN AZ ÁTÉPÍTÉS ELLENÉRE:

Kisebb zökkenőkkel ment a posta szétválása

Cegléd belvárosában, a Kosuth Ferenc utcában szép vöröstegelepület a posta otthona. Úgy mondják, századeleji építkezés. Most azonban — már két esztendeje — ostromállapotok vannak, felújítás és átalakítás folyik. Ilyen állapotok közepette történt meg január elején a postahivatal és a távközlési üzem válása.

Az első emeletet már szépen rendbe tették az építők, itt koptatgatott be elsőként a távközlési főközpont vezetőjéhez, *Falusi János*hoz, aki korábban üzemmérnök volt, és tizennyolc éve jegyezte el magát a postával.

Őt most érthetően inkább szakmai kérdések foglalkoztatják, ugyanis crossbar-központot kapnak, és ennek előkészítésén dolgoznak.

— Emiatt van az épületben az átalakítás — tájékoztat —, a második emeleten irodákat kellett megszüntetnünk, s kialakítottunk egy 13 x 7 méteres termet. Úgy tudom, hogy szeptemberben kezd meg a BHG a szerelést. Az AR-központ lehetővé teszi kétezer új helyi előfizető bekapcsolását, továbbá ez a központ alkalmas lesz a ceglédi gócterület településeinek távkapcsolásos rendszerére, ami persze a falvakban beruházásokat igényel. A szerelés körülbelül egy évig tart, s erre az időre nekünk kell gondoskodnunk mintegy tizenkét ember elszállásolásáról. Külön gond, hogy nők és férfiak is lesznek. Pedig az épület felújításának időszakában a munkahelyeken is össze kell húzódnia, és jut elég szociális helyiség. Kénytelenek vagyunk a szűköség miatt helyiségeket bérelni, például raktározásra. Főleg a BHG előszállásai miatt. Nem olcsó mulatság, 800-1000 forintot kérnek egy négyzetméterért. A bérbeadók vannak előnyös helyzetben, ők diktálnak.

— *Milyen a viszony a hivatal és a főközpont vezetői, dolgozói között? Változott-e, amióta külön cég lettek?*

— Mi nem azonos szintű üzem vagyunk, alacsonyabban helyezkedünk el, mint a hivatal, így hát partneri kapcsolat nem volt és nincs közöttünk. De mint egy fedél alatt dolgozók, mindig nagyon jó viszonyban voltunk. Most egy kis gondot okozunk az átalakításokkal, de hát bennünket a földre épített kábeleket ide kötnék, minket nehéz lenne innen elköltöztetni. És a távközlés fejlesztése Cegléden is fontos.

— *Jelentett-e valamilyen szervezeti változást az új helyzet?*

— Egyetlen változás van, ami véleményem szerint észszerű. Korábban a távbeszélő-kezelők és díjszámolók a hivatalhoz, tehát a forgalomhoz tartoztak, munkahelyük berendezései pedig a távközlési üzemhez. Január elsejétől a dolgozók is átkerültek hozzánk. Ez a ketősség okozhatott összeütközéseket, de most már ez a veszély is megszűnt.

Mivel azonban embereket érintett ez a szervezeti változtatás, kértem, hogy szeretnék beszélni az érintettekkel. *Pásztor Ernő* né kezelési csoportvezető — aki harmincöt éve itt dolgozik — készséggel állt rendelkezésemre.

— *Megéreztek-e a változást?*

— Körülbelül huszan kerülünk át a hivatalból a távközlési üzemhez. Az az igazság, hogy a mi területünk munkája eléggé távol esik a műszaki feladatoktól. Még nem szokták meg,

hogy nálunk nagy mennyiségű papírmunka folyik. A hivatalban természetes volt, hogy negyedévenként leadtuk az anyagigénylésünket, és semmi- ben nem volt hiányunk. Itt pedig könyörögni kell a pénzért, hogy a legszükségesebbeket mi magunk beszerezhessük. Kétszer kaptunk pénzt, 2000, illetve 2500 forintot. Szerencsére a hivatalból áthozott készletünk- ből pótolni tudtuk. De már elfogytak a tartalékok. Jó lenne, ha az átmeneti idő végetérne, mert tudomásul kellene vennünk, hogy a mi munkafeltételeink mások. Meg kell határozni egy bizonyos időre az ellátmányunkat, és azt biztosítsák.

— A kezelők nem érezték meg a változást, de a vezetők és a díjszámolók feladata szaporodott. A forgalomnál bizonyos feladatokra voltak önálló munkakörök — például személyzetis, gazdász —, itt mindent nekünk kell végezni. Ami a legnagyobb teher, az a pénzszerzés. Azelőtt a perselyűritést a forgalomnál csinálták, de mivel a bevétel a távközlési üzemé, ezt a munkát is ide csatolták. A behozott pénzt nekünk kell leszámlálni, a hétből két napot ezzel foglalkozunk a díjszámolókkal. Egy helyiségben dolgozunk a tíz kezelővel, a pénzszerzéshez csendre lenne szükség. Emiatt bizony néha ideges a légkör. 54 nyilvános készülék van a területünkön.

Práger István né díjszámoló kapcsolódik beszélgetésünkhöz, elmondja, hogy az ő munkájukban is van változás, Cegléden kívül tizenegy kishivatal távbeszélő-számlázását is el kell készíteniük. Ketten voltak díjszámolók, kevesen a megnevekedett munkához, szerencsére egy kismama visszajött a gyesről és egy kezelő átváltott díjszámolásra.

A postánál minden szolgáltatási feladat benne szerepelt a szabályzatban. Megszokták, hogy eszerint dolgoztak. A januári változások miatt sürgősen módosítani kellene a szabályzatot, mert jelenleg saját józan eszükre hallgatva végzik munkájukat. Tudják, hogy idő kell a kiforráshoz, a tapasztalatokhoz, de most már jó lenne rögzíteni az új helyzethez igazodó, azt tükröző feladatkört, és annak feltételeit.

A Cegléd 1 körzeti hivatal vezetője *Nagy László*. Miután előadtam jövetelem célját, röviden így vezette be mondandóját.

— Nálunk — úgy érzem — korrekt módon történt a szétválás. Eleinte voltak kisebb viták, hogy egy-egy helyiség kié legyen, de kompromisszumra volt szükség, a távbeszélőközpont bővítése miatt. Különböző is az épület rekonstrukciója átmeneti megoldásokat tett szükségessé. Pár méterrel távolabb töltünk, a Gubody utcában bérbe vettük a volt tudógondozót, amit rendbe kellett hoznunk, mert romos volt. A tanácselnökkel megállapodtunk, hogy a ráfordítás költségét lelakhatjuk. Ott alakították ki a felvevőhivatal egy részét, mert nálunk, a földszinten csak a csomagfelvétel és a fiókberlő osztály maradt. Állítólag nyáron ez a két részleg megy át a bérelt épületbe, onnan pedig visszaköltöznének a most távollevők felújított helyükre.

Reméljük, hogy ez az ígéret igaz, mert egy-két határidő-módosítás már volt. A jelenlegi befejezési határidő év vége. A dolgozók nagyon várják a két éves tortúra lezárását, hogy végre ismét emberi körülmények között végezhesék munkájukat.

— Most pénzügyi gondokról hallani — mondja a hivatalve-

zető —, de kértük, az eredeti terv szerint végezzék el a rekonstrukciót, hogy az újjászülött épület időtálló legyen. A spórolás pocskolás lenne.

— *Milyen gépek segítik a postai szolgáltatásokat?*

— Kaptunk egy számítógépet, melyen a hírlapárús-elszámolás egy részét végezzük, egyelőre. A másfélhónapos tapasztalatok jók. Nagyjértékű a gép, ki kell használnunk. Van elektronikus levélmérlegelőnk, pénzmérlegelő, papírpénzszámláló, ezek is nagymértékben könnyítik a munkát. Szeretnénk újabb kezelési kisgépekkel javítani a szolgáltatások színvonalát.

— *Hogyan tudnak eleget tenni az új feladatoknak?*

— Sok az új feladat, például a Postabank különböző szolgáltatásai. Ezekhez az újszerű feladatokhoz kvalifikáltabb dolgozókra és bővülő képesítésre van szükség. Különböző szívesen végezzük ezeket a munkákat, mert a lakosság igényli.

— *Mekkora létszámmal dolgoznak?*

— Százötven körüli a jelenlegi létszámunk, a részmunkaidősökkel együtt. Segített az idei 22 százalékos béremelés, a fluktuáció két-három hónapja megállt. De dolgozóink ezt úgy fogadták, hogy az elmaradás pótlására kapták, tehát még az idén várnak bérfejlesztést. Várakozási állásponton vannak. Nemrégiben zajlottak le a vállalatok, szövetkezetek múlt évi mérlegbeszámolóit, melyeket a helyi újság ismertetett. Tudják, hol, hogyan alakultak a bérek. Vannak jól működő cégek, külföldi tőke is érkezett. Cegléden nincs munkanélküliség.

— *Vannak-e utazógépi a változásoknak?*

— A lakosság nem nagyon törődik a szétválással. Mivel a panaszoknak mintegy 80 százaléka a távbeszélőkkel kapcsolatos, azt hittem, hogy letettük ezt a gondot. De tévedtem, naponta jó pár ilyen panaszos telefonhívás érkezik hozzám, a bejelentett udvariasan végig kell hallgatnom, azután továbbítjuk a panaszt a távközlési üzemhez.

A másik dolog: 23-an kerültek el tőlünk, a gyesen levőkkel együtt. Mivel azonban egy épületben vagyunk, kapcsolataink megmaradt. Olyannyira, hogy a hagyományos május elsejei rendezvényünkre is meghívtuk őket. 15-en el is jöttek, családtagjaikkal együtt. Most nem a putrisarki pihenőerdőben tartottunk majálst, hanem bált rendeztünk a Kossuth étteremben. Dolgozóink a szakszervezet vendégei voltak vacsorára. A hozzátartozóknak 150 forintot kellett befizetni. 270-en voltunk, jól érezte magát mindenki.

— Sajnáljuk, hogy régi dolgozókat helyeztek át tőlünk. Annak viszont örülünk, hogy a perselyűritéstől, a pénzsámlálástól megszabadultunk. Azt is látjuk azonban, hogy az új gazdának meg kell szóknia az új feladatot. Például azt is, hogy a telefonfülkéket takarítani kell. Amíg hozzánk tartozott, rendszeresen ellenőriztük a takarítást. Most, sajnos piszkosak a fülkék, sok a panasz.

Hiába, Nagy László még mindig a posta presztízsét félti, mert a lakosság a távközlést a postához ragasztotta. Nem figyelnek oda arra, hogy valahol fent másként döntöttek. Számukra az a fontos, hogy a szükséges szolgáltatások rendben legyenek.

Bánhidai Éva

A szerencsi postások megvalósult álma

Az álom megvalósult május végén, amikor a szerencsi postás dolgozók birtokukba vehették az — általuk „álomszépnek” mondott — új postaépületet, Szerencs város egyik legszébb, legkorszerűbb, a városi arculatot mindinkább kialakító, postapalotának is beillő épület-komplexumot.

A megnyitás nem járt nagy ceremóniával. A nyitvatartási idő megkezdése előtt a családi-as jellegű házi ünnepséget *Mihályi Jánosné* postás nyugdíjas szavalata nyitotta meg. Ezek után *Kertész István*, a Miskolci Postaigazgatóság vezetője adta át a létesítményt, majd köszönetet mondott a létesítmény munkálataiban és a szervezésben kiváló teljesítményt nyújtó *Kozsik Ferenc* hivatalvezetőnek. Igazgatói dícséretben részesült *Gönczi Jánosné* hivatalvezető-helyettes, valamint *Kőrösi Gáborné*.

Ezt követően *Kozsik Ferenc* köszönettel vette át az épületet, mely a szerencsi postás dolgozók 20 éves álmát váltotta valóra.

Végezetül *Magda Gábor*, Szerencs tanácselnöke méltatta a postásokkal, annak mindkét vállalatával való kapcsolatot. Beszéde során bejelentette, hogy ez a postaépület az első,

amely fontos szerepet játszik a 11 ezer lakosú város és a mintegy 70 ezres vonzási körzete arculatának kialakításában.

Kérdéseimre adott válaszaiból a posta és a postások iránti megbecsülés, valamint rokon-szeny csendül ki a nagyon megnyerő, következetes — köztisztelőben és szeretetben álló — fiatal tanácselnök szavaiból.

Az ünnepség után a szakszervezeti titkárral, *Ragulszki Bélánéval* bejártam a hivatal helyiségeit. Mindenütt célszerű és kényelmes az elhelyezés. Ragyogó arcok, ragyogó tisztaság. Az ablakokon habfehér csipkefüggönyök. A szobákban kényelmes, új bútorok, kezelőgépek. A zsúfoltság — kényszerűségből — hozzászokott dolgozók egyelőre szinte nem tudnak mit kezdeni a korszerű öltözőkkel, zuhanyzókkal, beépített szekrényekkel, és főleg a sokat óhajtott térrel.

Az épület küllemét nagyban emeli a minden helyiségben pompázó szobavirág, illetőleg ízléses és választékos szobanövény-kompozíció. A hivatalnak van nyilvános telexhelyisége is. Korszerű csomagraktárt, valamint gazdasági irodát és raktárt is kialakítottak. Korszerű a hivatali kézbesítés és a fiókbér-lők helyisége is. A közönségi

váróhelyiség ugyancsak tágas, és szintén szobanövényekkel díszített. A létesítményhez szép kultúrterem, valamint 2 korszerű vendégszoba és fürdőszoba is tartozik.

Az új építmény több mint 50 szerencsi postás dolgozónak nyújt megfelelő munkakörülményeket. (A szakszervezeti szervezettség egyébként 100 százalékos.)

Az új létesítményt versenytárgyalás keretében a Borsod Megyei Építőipari Vállalat tervezte és kivitelezte. A postatechnikai tervet a POTIBER készítette. A létesítmény beruházási költsége a bútorzattal, gépekkel és egyéb felszerelésekkel együtt — a szerencsi postahivatal vezetőjének tájékoztatása szerint — mintegy 100 millió forint volt.

Beszámolómat, illetőleg tudósításomat a hivatalvezető mondataival zárom: „Ezt az igen korszerű, hosszú távra készített létesítményt mind a postás dolgozók minden tagja, mind az igénybe vevő közönség tekintse sajátjának. Őrizzék meg és óvják mindenféle rombolástól, hogy betölthesse hivatását, a magyar nép korszerű postai szolgáltatásának ellátását!”

— horváth —

Jártam a Postabank Miskolci Igazgatóságánál...

Május 25-ére beszéltük meg egy riport készítését a Postabank és Takarékpénztár Rt. Miskolci Területi Igazgatóságának vezetőjével, hogy lapunk hasábjain is népszerűsítsem a postával szorosan együttműködő bank tevékenységét.

Legnagyobb meglepetésemre a megbeszélte időpont előtt egy órával az igazgatóhelyettes telefonon közölte velem, hogy egyelőre a riportból nem lehet semmi, mert a bank budapesti központjától telefonon kaptak értesítést, hogy a riporthoz az ő előzetes engedélyükre van szükség, melyet csak úgy adnak meg, ha egy A/4-es formátumú, több pontból álló kérdőívet kitöltenek, azt felterjesztik, és csak az írásbeli engedélyezés után kerülhet sor a riportra.

Először nem akartam a hallottaknak hinni, hiszen most a demokratikus kormányalakítás után vagyunk, és a sajtószabadság, a nyíltság immár közhelynek számít. Elmentem hát a Postabank Miskolci Területi Igazgatóságához, ahol *Csinos József*, a nagy szaktudású igazgatóhelyettes igen udvariasan, készségesen fogadott. Bőségesen ellátott propagandaanyaggal, sőt gyermek családtagjaim részére „Postabank” jelvénnel is megajándékozott. Az igazgatóság vezetője *dr. Császár Sándor* — bár a bankban tartózkodott — tudomást sem vett jelenlétemről, holott bejelentettem, hogy a „Postás Dolgozó”, országos postás szakszervezeti lap miskolci tudósítója vagyok.

Annál figyelmesebb volt *Csinos József*, aki megnyerő fellépésével, kitűnő szakképzettségével és figyelmes, udvarias

modorával szinte elbűvölt. Előre elkészített kérdéseimre azonban — a budapesti központi vétőrára való hivatkozással — nem kaptam válaszokat, viszont elém tette a kérdésekkel teli „Riportengedélyezést kérő” ívet. A sok kérdést látva azonnal visszaléptem a riportkészítéstől, hiszen ez ma — amikor már a titkos katonai objektumokról is nyílt riport készül — igen nevelésesnek hatott. És akkor körülnézve megértettem, hogy a — szerintem túlméretezett — személyzet bankpultja előtt miért csak egy-két tévovázó ügyfél ténfereg.

A tervezett szakmai felvilágosítás helyett, jobb híján eszembe jutott a bank — szerintem sokakban szomorú postás emlékeket idéző — kék golyós reklámja. Nekem és a hasonló korú postásoknak erről egy kis képzettársítással a budapesti Kék golyós utcai, igen jól felszerelt, egykori postás „Siesta” szanatóriumunkat juttatja eszünkbe, melyet éveken át kuporgatott pengőinkből létesítet-

tek, és a pártállam „Élmunkás szanatórium” céljára elvett tőlünk. Jelenleg ez az Országos Onkológiai Intézet. Ugyanígy fosztották meg a postásokat a hajdani Vöröskereszt kórházától is, ami jelenleg a Sportkórház.

Az a bizonyos tyúk és tojásos reklám pedig azt a Rákosi-féle, „aranytojást” soha nem tojó tyúkot juttatja eszembe. A harmadik reklámtól is óvja meg a gondviselés országunkat és a Postabankot, hogy egy nyugdíjas postás megtakarított pénzéből gyarapodjék a bank betétállománya, még ha a postahivatalok a földből, illetőleg a szalma alól bújnák is ki, mint a tévéreklámban. Természetesen mindez csupán az én véleményem.

Na, de se baj! Van még Miskolcon elég bank és egyéb pénzintézet, ahol nem kell talán „daktiloszkopikus ujjlenyomat” egy népszerűsítő riport megírásához.

Esetleg még meg is köszönik. Aki a történetet nem hiszi, járjon utána! **Horváth Dezső**

A Postások Erkel Ferenc Zeneiskolája

az 1990/1991-es tanévben az alábbi szakokon hirdet felvételt:

Klasszikus tanszak:

zongora, gitár, harmonika, ének.

A postás dolgozóknak és gyermekeiknek 20 százalékos tandíjkedvezmény.

Dzsessz tanszak:

zongora, gitár, bőgő, basszusgitár, szaxofon, klarinét, dob, ének.

Musicalstúdió:

ének, hangképzés, korrepetíció.

Beiratkozás: augusztus 21-től, munkanapokon 14 órától 17.30 óráig. (Budapest X., Könyves Kálmán körút 25.), telefon: 113-8211, Törekvés Művelődési Központ.

40 éves a Pontos Idő

Budapest világvárosi arculatahoz hozzátartoznak az órák. Találkozunk velük utcákon, tereken, strandokon, kórházakban, könyvtárakban, sportpályákon, üzemekben és még sorolhatnám tovább, oldalakon keresztül. Természetesnek vesszük jelenlétüket, hiányuk azonnal feltűnik.

Március végén, a nyári időszámítás bevezetésekor a rádió hírei között többször is hallottam a következő hírt: „A posta szakemberei folyamatosan állítják át az órákat közterületeinken, intézményeinkben.”

Elhatároztam, kiderítem, kik ők, mi a feladatuk, hogyan, miképpen végzik napi munkájukat. Nem volt könnyű dolgom. Csak hosszas telefonálgatás után jutottam el hozzájuk a Visegrádi utcába. Bejáratuk felett még a Posta Alközponti Üzem felirat olvasható, de a nevük ma már COMEX Budapesti

nyék összes óráját. Ez a rendszer igen sok hibalehetőséget hordott magában. Az 1960-as években ezt a rendszert kezdték felváltani a falikábelek, amelyben minden előfizető külön vezérlőórát kapott. A fent említett megoldások korszerűbb formában ma is üzemelnek az egész fővárosban.

— Jelenleg hány órát üzemeltetnek?

— Közterületeken 175-öt 500 számlappal, üzemekben, intézményekben további 132 előfizetőnél 2400-at. (Az órák egy-két kivételtől eltekintve postai tulajdonban vannak.) Érdekeséggént mondom, hogy a Széchenyi strandon 130 órát üzemeltetünk.

— Hány dolgozó látja el ezeknek a karbantartását?

— Összesen 25. Többségük fiatal. Munkájuk változatos, érdekes. Egész évben a szabadban, emelőkocsik segítségével

óráinak, videoberendezés-rendszereinek kialakítását. Ezek szerelésére tavaly is tettünk sikeres kísérleteket vidéken. Budapest az órák tekintetében már telített. Most a külső kerületek, új lakótelepek ellátása a cél. De egyre inkább vidéken kell új lehetőségek után néznünk. A postahivatalok, intézmények, strandok saját beszerzés alapján üzemeltetnek órákat több-kevesebb sikerrel. Szeretnénk, ha tőlünk bérelnének, és mi végezhetnénk karbantartásukat is.

— Nem hiszem, hogy ezek a hatalmas, többlapos szerkezetek kelendőek lennének.

— Régi óráink vezérlőszervezetei az elmúlt négy év alatt önálló fejlesztés alapján teljes átalakításon estek át. Pontosságukra jellemző, hogy maximum 15 másodpercet késheet, illetve siethet az óra. Ezenkívül több újdonsággal is megjelentünk a piacon. Digitális kijelzésűvel például a Határ úti metrókijáratnál, vagy a budapesti Vörösmarty tér sarkán látható rádiófrekvenciás jelekkel vezérelt órával. Az órába csak az elemet kell betenni, illetve a hálózathoz csatlakoztatni, és a Frankfurtból érkező égi jelek automatikusan pontosra állítják a berendezést.

— Foglalkoznak mások is Magyarországon órák üzembe helyezésével?

— Nem. Tudomásom szerint csak a MÁV-nak és a metrónak van önálló, belső rendszere. Az Óra-Ékszer Vállalat az érdeklődőket, megrendelőket hozzánk küldi.

— Mi ma egy önálló kft. szervizosztály-vezetőjének a stratégiája?

— Itt is érvényesülnek a piac törvényei. Dolgozóinknak karbantartókból üzletkötőkké is kell válniuk, ajánlaniuk kell az új szolgáltatásainkat. Jó kapcsolatot alakítottunk ki például az Iparművészeti Főiskolával. Ők tervezik új, egyedi óráink burkolatát, mi szereljük bele a szerkezetet. Gondolkodunk a reklámozási lehetőségeken is. Egy órára mindenki ránéz. Az ott elhelyezett felirat egyben reklám is lehet. Eddig csak egy-két óránkál használtuk ki ezt a lehetőséget.

— Hogyan élték meg a dolgozók a kft.-vé válást?

— Minden dolgozónk átjött az új szervezetbe. Bizonytalanok voltunk, nem tudtuk, mennyit változik az életünk, napi munkánk. Az első néhány hónapnak még nincsenek látványos, kiugró eredményei, de a jövőbe bizakodva nézünk.

Kép és szöveg:
Kerekes Sándor

Telefonalközponti Kft. szervizosztálya.

Nagy Ferenc osztályvezetővel a Pontos Idő szolgáltatás történetéről beszélgettünk.

— Kérem mondja el, hogyan került ez a szolgáltatás a Magyar Postához?

— Röviden megpróbálom összefoglalni. A II. világháború előtt a főváros fontosabb csomópontjain, közterületeken, intézményekben működő órák üzemeltetése a Magyar Telefon Hírmondó és Rádió feladata volt. Berendezéseinek 60 százaléka a világháború alatt megsemmisült. 1950. január 1-jén kormányhatározat mondta ki, hogy a Magyar Rádiótól kivált Pontos Idő és Telefonhírmondó szolgáltatást a Magyar Postánál kell tovább üzemeltetni. A beinduláskor a főváros romjai alól kimentett, használható órabereendezéseket használtak fel.

— 1953-ig 100 köztéri és 40 belső téri órát helyeztünk ismét üzembe a főváros csomópontjaiban és a peremkerületekben.

— Kik döntöttek arról, hogy hova kerüljenek az új órák?

— A megrendelők. A Fővárosi Tanács, a kerületi tanácsok és az üzemek döntötték el. Megrendelték nálunk a munkát, mi pedig kompletten szállítottuk a kijelölt helyre a berendezést. Ez azt jelentette, hogy itt készült el a lakatosműhelyben a vasvázak, itt festettük a hatalmas számlapokat, és itt szereltük bele az óraszerkezetet. A kerületekben folyamatosan kiépítettük a légvezeték, a háztetőkön átívelő hálózatokat. Egy központi óra, például egy ingaóra vezérelte a kör-

dolgoznak. Híradástechnikai műszerészek, hálózatszerelők, vonalzavar-elhárítók és óras végzettségűek. Az órákat meghatározott ütemterv szerint hozzák a műhelyekbe, és teljes felújítást végeznek rajtuk.

— Mennyire ismerik tevékenységüket a postások?

— Semennyire. Azt hiszem, sokan e cikk elolvasása után tudják csak meg, hogy létezikünk, pedig tevékenységünkkel nap mint nap találkozhatnak.

— Január 1-jétől a COMEX-hez tartoznak. Változott-e feladatuk, tevékenységi körük?

— Igen. A kft. a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságából vált ki. Feladata a budapesti vállalati hírközlés kielégítése. Körülbelül 900 a létszámunk. Osztályunk profilbővítést tervez. Vállaljuk vállalatok teljes hírközlő berendezéseinek üzemeltetését, karbantartását, iskolák, egészségügyi intézmények csöngető-

Soproni sikoly

Válságban a vidéki postás versenysport?

A sikoly több ember torkából tör elő. A kérdés csak az, milyen messzire hallatszik. Vagy esetleg a megoldás kulcsa helyben van, csak le kellene ülni már a döntéshozóknak és szót érteni egymással? A szigorú gazdaságossági megfontolások mellett azt is végig kell gondolni, hogy emberek egyik hónapról a másikra bizonytalanságba kerülnek. Ilyen körülmények között viszont nehéz a feladatokat teljesíteni, még kevésbé a vezetőknek követelményeket támasztani.

A bevezető túl általános — mondhatná a figyelmes olvasó —, de rögtön másképp hangzik, ha azt mondom: nézzük csak meg, hogyan vélekednek erről a Soproni Postás Sportkörnél.

A problémák akkor kezdődtek, amikor a Magyar Posta átszervezésének szele elérte Sopront is. Az addig egységes Soproni Postaigazgatóságból kettő lett. Ma már külön-külön vállalkozásnak tartoznak a postások és a távközlések. Sportlétesítmény viszont csak egy van. Annak rendje és módja szerint meg is kezdődött az osztzkodás. Az akkori területi szakszervezeti bizottság ugyan kifogásolta a vagyonmegosztás ilyen módját, de úgy tűnik, mindez süket fülekre talált.

Milyen a helyzet tehát jelenleg a sportkörnél? Erről beszélgettünk *Hargitai László* elnökkel, *Németh Emillel* a kosárlabda szakosztály vezetőjével, *Barkovits Zsigmonddal*, a labdarúgó szakosztály elnökével, *Polgár József* szakosztályvezetővel és a természetjáróktól *Foki Imrével*.

Hargitai László: A sportkör 45 évvel ezelőtt alakult. Lelkes postások rendbe hozták a József Attila úti sporttelepet. Természetesen a legnépszerűbb sportág akkor is a labdarúgás volt. Így a labdarúgók alakítottak először szakosztályt. Az eltelt időszak alatt persze gyarapodtunk.

Jelenleg a következő szakosztályaink vannak:

- a női kosárlabdázók NB I-esek,
- a férfi tekézők NB III-asok,
- a labdarúgók NB III-asok
- és nagyon aktívak a sportkörnél a természetjárók is.

Az éves költségvetésünk 3,5 millió forint. Mindjárt adódik a kérdés, tud-e ennyi pénzt adni a két igazgatóság a sportkörnek? A választ, sajnos, mind a mai napig nem ismerjük. Ta-

valy is voltak már anyagi gondjaink, de akkor a Magyar Posta Központjától és a Postások Szakszervezetétől kaptunk kiegészítő támogatást.

A vagyonmegosztáskor a távközléshez került a sportpálya. Ők vállalják az üzemeltetés költségeit, plusz a labdarúgás, a teke és a természetjárás támogatását. A kosárlabdázók a postához kerülnek.

— Éppen ez a gondunk — mondja Németh Emil. — A postaigazgatóság fele-fele arányban vállalná a sportkör költségeit. Mindenki tudja, hogy legtöbb pénzbe a kosárlabdázók kerülnek. A postaigazgatóság ezt így nem tudja vállalni. Egyszerűen nem értem, hogy a posta — ez a nagy múltú visszatekintő vállalat — miért nem támogat bennünket. Sokan eljárnak a kosárlabdameccsre. Szeretik a csapatot Sopronban. Az ifi szakosztályban postás szülők gyerekei vannak, mintegy 130-an.

Polgár József és Barkovits Zsigmond szavaiból úgy érzem, hogy a labdarúgók valamivel kedvezőbb helyzetben vannak. Nincs különösebb gondunk, ha az anyagi támogatást megkapjuk. Az utóbbi időben — a távközlés jóvoltából — valóban jobb anyagi körülmények közé kerültünk. A szakosztálynál egyébként mindenki társadalmi munkában látja el a feladatát.

— A csapaton belül generációváltás volt. Most 20-22 éves fiúk fociznak. A kezdőcsapatban 8 igazgatósági dolgozó van. Nagyon jó az utánpótlás is. Bizunk abban, hogy a csapat továbbra is marad az NB III-ban.

— Mérkőzéseinket 600-800-an, a rangosabb fordulókat 1200-an látogatják.

A tekézőkről Nagymarosi József szakosztályvezető tájékoztat.

— 1979-től van automata tekepályánk. Természetesen ez nemcsak a versenysportot szolgálja, hanem a tömegsportot is, amit általában a szakszervezet, vagy az üzemek és a hivatalok szerveznek.

— A szakosztály az elmúlt évi bajnokságban három csapattal vett részt. Az „A” csapat a megyei bajnokságot követően szerzett jogot az NB III-ban való szereplésre. Itt a nyolcadik helyen végeztünk, ami lehetett volna jobb is, mert az őszi fordulót követően a 2-3. helyen voltunk. Összességében azonban az elvártaknak megfelelően szerepeltünk, hiszen ez még

csak a tapasztalatszerzés éve volt az NB III-ban.

— A „B” csapat a városi bajnokságban vett részt, és a harmadik helyen végzett.

— Az ifjúsági csapat, a városi bajnokságban minden várakozást felülmúlva, kitűnően szerepelt; úgy nyerték meg a bajnokságot, hogy minden találkozójukon győztesek voltak.

Részt vettünk több kupaversenyen is. Az egyéni versenyben is ritka bravúrt könyvelhettünk el. Sopron város egyéni bajnokságát Horváth Gyula, Győr-Sopron megye bajnokságát Tóth Géza nyerte.

— A természetjáró a legolcsóbb szakosztály — mondja Foki Imre. — Huszonötezer forint a költségvetésünk, de például tavaly csak tízezeret használtunk fel. 267 tagunk van. Ebből csak 21 az „idegen”. A többiek vagy a postánál, vagy a távközlésnél dolgoznak.

— Az elmúlt évben 64 túrát szerveztünk, amelyen 1154-en voltunk. 17-szer jártunk külföl-

dön is. 6 arany, 28 ezüst, 28 bronz minősítésű versenyzőnk van. Minden évben megrendezzük a természetjárók zenés estjét is, amely igen jó hangulatú szokott lenni.

A többórás beszélgetés után számomra egyre világosabbá vált, hogy milyen komoly eredmények és értékek halmozódtak itt fel. Sok-sok lelkes, okos, logikus gondolkodású ember, akik tenni szeretnék dolgukat. Azt is figyelembe kell azonban venni, hogy a korábbiakhoz képest változtak a körülmények. Nincs már az a „nagykalap”, amelyből mindig lehetett központi támogatást kérni.

Talán mégiscsak le kellene ülni ott helyben, és megoldást találni a problémákra. Hiszen itt nem csak a szigorú gazdaságossági szempontokat kell figyelembe venni. Itt „Emberek” vannak, tenniakarással és nagy-nagy ragaszkodással egymáshoz.

— tánczos —

Majális Tatabányán

Május 2. hetében lázas készülődés volt a tatabányai 1. postahivatal alapszervezetében.

A már hagyománynak számító megmozdulás előkészítésén dolgozott egy kis lelkes csapat.

Nálunk mindig jó hangulatban telt el a május 1-je, s amióta az ünneplés hivatalos formájára megváltozott, ennek mi hiányát éreztük. Ezért május 13-ra majális szerveztünk.

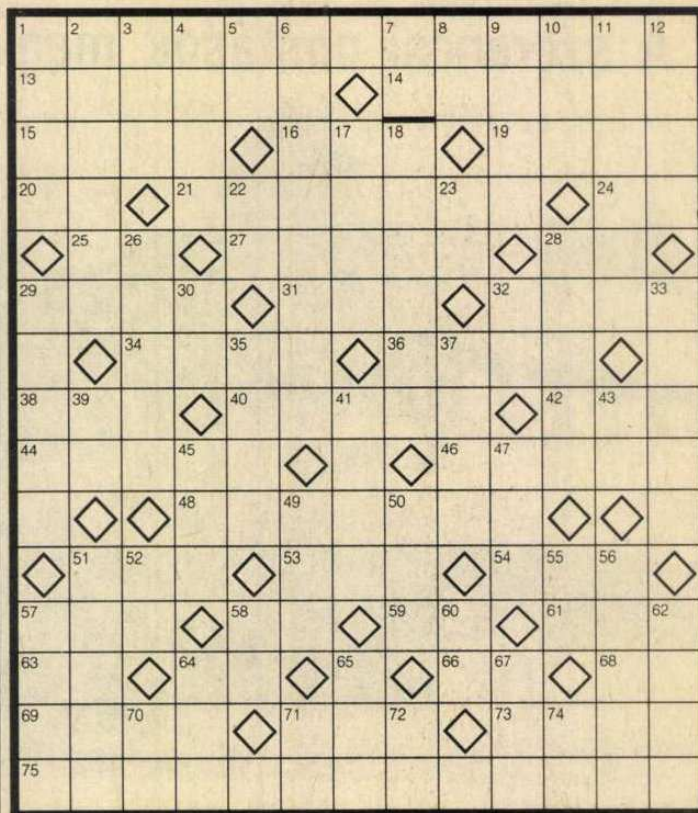
Az idő csodálatos volt, így a résztvevők száma az előzetes becsléseket is felülmúlta. Háromszázan szórakoztak, sportoltak, játszottak ezen a napon a tatabányai Bódis-hegyen. S hogy a szervezés alapos volt, azt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a nagy érdeklődés ellenére senki sem maradt éhen. A főszakács, *Scholl Fe-*

renc bőségesen főzött, s a finom gulyást még az apróságok is jó étvágygyal fogyasztották.

A délelőtti focimeccset a felfügglai sportkör és a postagárás dolgozói vívták; ebéd után pedig gyermekeknek vetélkedő volt. Lehetőség volt még teniszezésre, és kirándulni is lehetett a környéken.

A siker teljes volt a dolgozók körében, s még napokig beszéltek a majálisról. Sikertől ebben a rohanó világban egy kicsit „megállítanunk” az embereket. Együtt voltak a családok. A szülők, nagyszülők örültek a gyerekek önfeláldozó játékaiknak, a gyerekek ujjongtak, ha a papák gólt rúgtak, a nők pihenhettek, mert egy napra kivették a kezükből a főzőkanalat.

Fazekas Edit

Berzsenyi Dániel mondását idézzük a vízszintes 1. és 75. alatt. Ezt kérjük beküldeni.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 13. A Nana is ez. 14. Ilyen a családi ház. 15. . . . Stefi (táncdalénekes volt). 16. Régi súlymérték. 19. Sportoló. 20. Magyar film. 21. Barométer. 24. Alkurezlet! 25. Galsai Pongrác. 27. Bájós jelenet. 28. Molibdén. 29. Szomorúság. 31. Meggyőződés. 32. Bíró-sági ügy részese. 34. Idegen női név. 36. Elemi szilícium (ford.). 37. Hegy Bulgáriában. 39. Zúza! 41. Vízi átkelő- vagy kikötőhely. 43. Hivatkozó (ford.). 45. Egészséges élelmiszer. 48. Nagyon álmos. 51. Zenés vers. 53. Az erő egysége. 54. Keleti fejedelmi cím. 57. Takar. 58. Háziallat. 59. Idegen igen. 61. Vízivő. 63. Európai nép. 64. Görög betű. 66. Kézpénz. 68. Török autójelzés. 69. Rajzfilmbéli Aladár jelzője. 71. Filozófiai fogalom. 73. Tisza-parti helység. 75. Az idézet második része.

FÜGGŐLEGES

1. Horgászszeköz. 2. Könnyét hullató. 3. . . . mars! 4. Török katonai vezető volt. 5. Időhatározó (ford.). 6. Erősen romos. 7. Feszítő eszköz. 8. Peru gépkocsi.

csijelzése. 9. Szakszervezeti újság a Szovjetunióban. 10. Tetszik részlet. 11. Divatjamúlt fekvőhely. 12. Pizsok (ford.). 17. Dél-európai pénzegység (ford.). 18. A szarkára is mondják. 22. Mutatószó. 23. Szovjet repülőgép betűjele. 26. Kiváló. 28. Előtagként nagyméretű. 29. Szépeket mond, udvarol. 30. Megeléget. 32. Az Aral is ez. 33. Ami a kerítés mögött van. 35. A Szomszédok népszerű szereplője. 37. Bolti ige. 39. Állati lakhely. 41. Sasfajta. 43. Napszak. 45. Edény. 47. Panasz-szó. 49. Mesterséges nyelv. 50. Huba társa. 51. Jókedvű. 52. Ajándékoz. 55. Határozórag. 56. A megfázás jele. 57. Vastag textil. 58. Mint a vízszintes. 60. A, A, A. 62. Huzal. 64. Angol vörös. 65. A költségvetés várja. 67. Előtagként előzetes voltot jelez. 70. A kiütés jele. 71. Korrövidítés. 72. Gyilkol. 74. Fél akna!

— Bánhidi —

Beküldési határidő: július 10. Előző rejtvényünk helyes megfejtése: . . . szívnek az egyik ékszer, a másik kincs. . . . Könyvtalványt nyertek: *Agócs Ferenc* (Miskolc), *Csercsa Péterné* (Budapest), *Gondos Istvánné* (Töttös), *Gubovics Menyhért* (Budapest).

A Postás Sport Egyesület és a Postások Szakszervezete

SPORTNAPKÖZIS TÁBORT

szervez:

1990. június 11.—augusztus 24-ig, 6—14 éves fiúk és lányok részére.

Program

Nyitvatartás: 6—17 óráig.
Foglalkozások 8—15 óráig, heti 5 napon át, hétfőtől péntekig:
napi 1,5 óra gimnasztika-atléтикаi foglalkozás, 1 óra tenisz, 1 óra labdajáték, heti 1 alkalommal kirándulás autóbusszal, 1 alkalommal mozilátogatás.

Napi kétszeri étkezés (reggeli, ebéd) + 1 üdítő ebéd után.

A pihenőidőben különféle játéklehetőségek.

Résztvételi díj hetente 1000 forint, napi 1 órás teniszkutatással 1200 forint, postások gyermekei részére 850 forint, teniszkutatással 1000 forint.

Jelentkezés és befizetés:

a tárgyhetet megelőző hét hétfői napján 17 óráig a Postás Sporttelepen (Budapest XIV., Lumumba u. 86—100.)
Táborvezető: *Hamar Gábor*. Telefon: 252-2555.

Labdarúgókupa Debrecenben

A Debreceni Postás SE a Galamb utcai sportpályán rendezte meg hagyományos kispályás labdarúgótornáját.

A verőfényes időben két csoportban 8 csapat mérte össze erejét. A döntőt a két csoport első helyezettje játszotta. Az öt-

órás küzdelemből a távközlési üzem alközpontos csapata került ki győztesen, 2. a postaigazgatóság, 3. a kábelserelők csapata lett.

A vándorserleget így az alközpontos műszerészek vehették át.

— koz —

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777
Kiadja a Népszava Kiadó Vállalat
Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 122-4810
Levélcíme: Budapest, Postafiók 32. 1964
Felelős kiadó: KISS JENŐ vezérigazgató
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
90—1409. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230—3701

1 2 4 8 16 * * *